

1 B a k g r u n d

Det är oroligt i Flagstaff hösten 1916. Indianerna börjar bli fientliga igen, och kräver rätten till sina berg och sina skogar. Gruvarbetarna och skogshuggarna håller inte med, inte heller resten av den vita befolkningen. Vissa påstår att några uppretade hopiindianer jagat ned några gruvarbetare i en övergiven gruva, och att ingen av de gruvarbetarna syns till sedan dess. Hopis hövding förnekar historien och säger att bergen är gudarnas berg, helig mark, och att ingen hopi skulle störa friden på helig mark med något så profant. Inga vittnen finns...

Observatoriets excentriske chefsastronom, Percival Lowell har hittats död intill sitt teleskop. Den officiella dödsorsaken var en hjärtattack, men i staden viskas det något annat - bakom stängda dörrar, så att barnen inte skall höra.

1 . 1 O m F l a g s t a f f

Flagstaff är en välmående amerikansk mindre stad i norra Arizona. För scenariots räkning har vi låtit staden växa och inhysa vissa av de faciliteter som egentligen fanns i Albuquerque (New Mexico). Staden ligger vid en av järnvägarna som förbinder Kalifornien med östkusten.

I staden finns ett sjukhus, berömt för sina proteser(!), här finns ett flertal butiker, värdshus och salooner, inte mindre än två kyrkor (en för metodisterna och en för katolikerna) och till och med ett bibliotek. Ja, här finns också en... hm... salong... med unga damer.

Mest ovanligt måste väl ändå observatoriet vara! Högst upp på en kulle intill staden ligger en klunga kupoler och koniska byggnader, och där hålls en grupp entusiastiska astronomer som under ledning av sin chef, Dr Lowell, håller på att leta efter en nionde planet, "Planet X".

I och omkring Flastaff finns det i huvudsak två saker man kan sysselsätta sig med om man inte arbetar i stan. Den ena är gruvdrift och det andra är skogsbruk. Ingenta är särskilt uppskattat av indianerna som bor i området, främst Hopi och Navajo.

Strax norr om staden tornar de mäktiga San Francisco Peaks upp sig. Dessa vulkaniska toppar anses heliga av flera av de indianstammar som finns i området - till och med vissa stammar i Kalifornien har dessa berg som hemvist för andar och gudar. Olyckligtvis — för indianerna — så är det så att eftersom marken anses vara helig för flera stammar kan ingen av dem få den till sitt reservat - och sålunda kan den vite mannen fritt utnyttja den - besudla den skulle vissa säga... Därav konflikten mellan gruvarbetare och indianer.

1 . 2 O m f r ä m l i n g a r n a i b e r g e n

Vad indianerna, men få andra, har anat är att det verkligen finns något främmande som lever på San Francisco Peaks. Både Navajo och Hopi (som är de lokala stammarna) har sett dem och erkänner dem. Bägge stammarna kallar dem "gudarnas stjärnbudbärare", och Navajo har en speciell begravningsritual där de offerar sig till varelsena.

Vilka är det då som har intagit bergen? Jo, det är mi-go, en interstellär rassom är mycket sällsynt på Jorden. Man kan återfinna dem i malmrika trakter eftersom deras enda intresse av Jorden består i att de här kan bryta en del obskyra malmer och mineraler som de behöver.

Sedan 1901 har en koloni av mi-gos ägnat sig åt gruvdrift i området kring Flagstaff i samarbete med den lokale gruvmagnaten, Philip Hawthorne.

Allt var frid och fröjd i knappt tio år, dvs mi-go grävde ut de sällsynta metaller de ville ha ur Hawthornes övergivna gruvor, och han höll folk borta från dem. I gengäld tipsade de honom om var det fanns kopparmalm. Ett givande samarbete för båda parter!

1 . 2 . 1 M e r o m m i - g o

Mi-gos är närmare släkt med svampar än med djur. Därför kallas de också "Fungi from Yuggoth", där Yuggoth är ett annat namn på planeten Pluto. Mi-go har en koloni på Pluto, men det finns även mindre mi-gokolonier på jorden. Dessa jordkolonier sysslar framför allt med gruvsdrift i avlägsna bergsområden.

Mi-go kan flyga genom rymden och även bära med sig en människa om denna bara har ett sätt att överleva där. De kan flyga även i vår tjocka atmosfär, men rör sig då tungt och klumpigt. De kommunicerar med varandra genom färgsignaler men kan prata mänskligt tungomål även om deras röster blir väldigt insektslika.

Mi-go har en avlång kropp med ett större antal parvis satta ben. Längst ut på varje ben sitter en vass och otäck klo. De har två stora tunna vingar eller fenor på ryggen. De saknar huvud utan har i stället ett stor antal tättsittande antenner där huvudet normalt skulle ha suttit.

1 . 3 O m K u l t e n

I Flagstaff fanns för ett brödraskap som med åren fick nys om mi-gos existens och sakta omvandlades till en kult. Till en början dyrkade Kulten mi-go, sedan påbörjade de ett samarbete med dem, och till sist... ja till sist drabbades Kultens ordförande av storhetsvansinne. Nu vill Kulten ta över världen, med mi-gos som sina lydiga slavar! Med hjälp av mi-go utvecklade de två saker; dels en fjärrkommunikator som bygger på telepati mellan två hjärnor som är hybrider mellan människa och mi-go, dels ett preparat som gör människor till halvmi-gos, kallade mi-gohumanoider, för att få sådana hjärnor.

Kulten planerar att binda **alla** mi-go, inte bara de på Jorden, och använda dem som sina slavar. Problemet är bara att de måste lyckas binda alla mi-gos samtidigt för att dessa inte skall kunna hämnas. Enligt planen skall de i en kraftfull ceremoni riktad mot Yuggoth nyttja en ombyggd variant av kommunikatorn (nu med en mi-go-hjärna och en kraftig magisk formel inbyggd) för att binda alla mi-gos samtidigt.

Problemet är bara att man först måste ta reda på Yuggoths exakta position. Det är inte någon av de kända planeterna, men vissa av indianernas sägner kan indikera att det rör sig om en nionde planet, långt ute i solsystemet.

Kulten finns inte bara i Flagstaff, utan för några år sedan lierade den sig med en likasinnad större kult som opererar under en stiftelses täckmantel, Ama Nesciri.

Kulten i Flagstaff kom alltså att bli en krets av många. Varje krets är oberoende av de övriga. I scenariot figurerar bara de tre kretsarna i Flagstaff, Boston och London, men givetvis finns det fler på andra orter runt om i världen. Kulten i Flagstaff har en central roll eftersom den har i uppgift att bevaka den lokale astronomen Lowells jakt efter en nionde planet som han har räknat ut skall finnas.

Kulten har sitt högkvarter i sjukhuset. Överläkaren, Dr Bogart, är ledaren, och vid sin sida har han även sin kollega Dr Bacall, och ytterligare några anställda vid sjukhuset. Dessutom är en del av stadens mer framstående herrar med, men de känner inte till alla Kultens hemligheter och planer, utan ser det hela mer som en frimurarloge eller liknande.

Det är bara den inre kretsen som de facto har sett och träffat mi-go.

1 . 3 . 1 O m K u l t e n s m i - g o k o m m u n i k a t o r

Kommunikatorn utvecklades från början av mi-go tillsammans med Kulten och det huvudsakliga syftet var att de skulle kunna ha en fjärrkommunikation — en trådlös telefon kan man säga! Maskinen är uppbyggd kring en manipulerad hjärna som står i telepatisk förbindelse med hjärnan i mi-gos kommunikator. I apparaten finns också en funktion som översätter hjärnans mentala budskap till mi-go- respektive människospråk.

Kommunikatorn är därför utrustad med hörlurar och en mikrofon. Den har också en färgad, lysande klot överst eftersom mi-go oftast kommunicerar med ett komplicerat system av färgskiftningar.

På senare tid har Kulten också byggt in en mäktig trollformel i sitt exemplar av kommunikatorn, så att de skall kunna binda och styra olika varelser med hjälp av maskinen. Vilken sorts varelser de kan styra bestäms av vilken sorts hjärna de har inkopplad i maskinen. Det enda villkoret är att den aktuella hjärnan måste vara till viss del mi-go, eftersom det är det som gör den telepatisk. Detta innebär att en sådan hjärna kan läsa tankarna hos andra hjärnor av samma sort, och hos mi-go. Ju mer mi-go-substans de har desto mer mi-gotankar kan de tolka, men å andra sidan blir det svårare för dem att lämna ifrån sig någon information på sitt "ordinarie" språk.

Observera att mi-go inte vet om att denna effekt har uppstått.

1 . 3 . 2   O m a t t s k a p a m i - g o h u m a n o i d e r

Nu har vi talat en del om manipulerade hjärnor som har en viss mängd mi-go-substans i sig. Hur får man då sådana? Jo, när kommunikatorn utvecklades så bidrog mi-go med en hel del av sitt överlägsna tekniska och medicinska vetande, och tog fram ett serum, vilket manipulerar hjärnan och kroppen hos den det injiceras i, och gör personen till delvis mi-go — en mi-gohumanoid har skapats!

Hos de första mi-gohumanoiderna bröts kroppen ned skrämmande snabbt; vävnaderna omvandlades till en grågrön sörja och alla yttre kroppsdelar föll av. Nå, detta gjorde ju inget, för det var ju bara hjärnan man ville åt ändå, tyckte mi-go, och sen var det inte mer med det.

Kulten kunde dock inte hålla fingrarna borta, och experimenterade vidare med serumet i smyg. De fann att om man delade upp mängden serum på flera injektioner som gavs med två veckors mellanrum kunde man skjuta upp förändringsprocessen. Om man inte gav mer än en eller två injektioner kom processen dessutom att avstanna helt. Varför skulle då detta vara intressant för Kulten? Jo, alla som fått en injektion kunde förnimma mi-go-tankar, och i kombination med styra-trollformeln som lagts in i kommunikatorn var det nu möjligt för Kulten att skapa sina egna lydiga zombies som dessutom kunde spionera på mi-go utan att dessa märkte det!

Redan några timmar efter den första injektionen börjar offret känna av sin nya telepatiska förmåga. Ju fler injektioner någon har fått, desto bättre är han eller hon på att läsa mi-go-tankar, och desto sämre på att kommunicera dem på ett mänskligt sätt. Mängden injektioner påverkar också lydnaden hos mi-gohumanoiden.

1 . 3 . 2 . 1   K u l t e n s   u p p s ä t t n i n g   m i - g o h u m a n o i d e r

Kulten har för närvarande tjugotalet mi-gohumanoider som de har tillverkat av sjukhusets patienter, som de sedan har dödförklarat. Eftersom Kultens ledare är synonym med sjukhusets överläkare var ju inte detta så svårt, i synnerhet inte eftersom de flesta av offren kom från samhällets skuggsida. De drabbade befinner sig i olika stadier av mi-gohumanoiditet. De flesta saknar en eller flera lemmar som har bytts ut mot proteser. De mest långt gångna fallen finns inlåsta i en hemlig del av sjukhusets källare, men de friskare är på fri fot i Flagstaff och spionerar och snokar på Kultens order. Dessa har av Kulten försetts med kläder som täcker nästan hela kroppen så att deras handikapp skall döljas. De har t ex handskar över sina proteshänder och långa rockar som till viss del döljer att de haltar.

Det viktigaste av Kultens lydig instrument är stadens sheriff, Bannerman, som man tyvärr har måst ge en del injektioner för att han skall hjälpa till att sopa mordet på Lowell under mattan. Ja, för Kulten är inblandad i detta — se mera nedan.

1 . 3 . 3 O m K u l t e n s j a k t e f t e r d e n n i o n d e p l a n e t e n

Den lokala astronomen Lowell har ovetande om Kulten påbörjat arbetet med att finna planeten, som han kallar "Planet X". Till en början håller han arbetet hemligt eftersom han är rädd att någon skall hitta planeten före honom, men efter en tids sökande inser han att det är som att leta efter en nål i en höstack, och då låter han det bli känt vad han sysslar med.

Samtidigt försöker Kulten på andra sätt finna ut den exakta positionen. De skickar en av sina medlemmar att träffa en engelsk kompositör, Gustav von Holst, som har vissa övernaturliga förmågor. Genom att sponsra von Holst med pengar förmår de honom att börja skriva ett opus om planterna. Kulten gör dock en missbedömning; de anar inte att det skall vara så svårt att finna planeten att Lowell går ut och talar om officiellt att han letar efter denna. Detta får dubbla konsekvenser; dels så riskeras Kultens dubbelspel mot mi-go nu att avslöjas (mi-go kan börja undra varför Kulten inte talat om Lowells forskning) och dels så får von Holst vetskap om att Lowell existerar.

1 . 4 O m L o w e l l s d ö d

Von Holst och Lowell börjar brevväxla med varandra - se "Handouts". Under tiden bestämmer sig Kulten för att von Holst är den som skall ge dem den okända planetens position. Alltså avslöjar de Lowells forskning för mi-gos som då beslutar sig för att döda honom. En ensam mi-go flyger en natt till observatoriet för att ta död på Lowell, och som trofé tar mi-gon med sig Lowells hjärna tillbaka. Hjärnan placeras av mi-go i en behållare kopplad till telenätet, detta eftersom mi-go inte längre riktigt litat på Kulten och vill avlyssna deras samtal. De behöver en mänsklig hjärna till detta eftersom det bara är en sådan som till fullo kan förstå andra mänskliga hjärnor.

2 K a r a k t ä r e r n a

Det finns fyra karaktärer i scenariot, men varje karaktär har tre personligheter. "Hårda fakta" (som ålder, yrke, uppväxt och liknande) är gemensamt för alla tre personligheterna. Poängen med detta är att spelarna får tolv personligheter att välja mellan, och det brukar ju vara den man tycker är intressant när man väljer. Observera att alla fyra karaktärerna givetvis måste väljas — man kan ju inte ha två upplagor av samma karaktär, om än med olika personligheter — och att spelarna bara skall välja en personlighet hos sin karaktär; detta är **inte** något bisarrt schizofreniscenario.

2 . 1 K o r t o m k a r a k t ä r e r n a

Karaktärerna är följande: Lucas Millicent, ung läkare och lillebror till Matthew Millicent, astronom och Lowells adept. Dessutom Fader Joseph O'Hallorann, irländsk katolsk präst och Francis DeWitt, plikttroget sheriffbiträde. Karaktärerna råkar allesammans vara katoliker. På så vis tillhör de alla Fader O'Halloranns församling och känner varandra mer eller mindre väl. De bägge bröderna står givetvis varandra nära, de bor till och med ihop, och den äldste av dem, Matthew, är jämgammal med Franky.

2 . 2   D e t t a   h a r   h ä n t k a r a k t ä r e r n a

Lowell har ibland talat om för Matthew att han tror att någon rotar i hans forskning. Kanske vill någon hinna före honom i letandet efter planeten genom att stjäla hans resultat. Senare säger han även att han känner sig förföljd av någon.

Lowell besökte även Fader Joseph för ett enskilt samtal en kväll strax före sin död. Han berättade att han kände sig förföljd och bevakad och han avkräver Fader Joseph ett heligt löfte om att "se till att allt går rätt till". Han har ingen aning om vem det skulle kunna vara som är ute efter honom, men han tror att det kan vara indianer, för de brukar titta konstigt på honom i staden ibland. Han är mycket rädd, närmast skräckslagen. Han säger att kunskapen om "Planet X"s position har försatt honom i stor fara.

Någon natt senare, den 16/11 1916, hittas Lowells lik i observatoriet. Det är Matthew som gör det makabra fyndet. Fader Joseph kallas dit för att ge sista smörjelsen och båda lägger märke till att hjärnan saknas. Det hela är väldigt märkligt. Det finns inga tecken på våld eller slagsmål i rummet, kroppen är i övrigt orörd, ej heller finns det något blod eller några utspridda vävnader. Hålet i Lowells panna är format som en regelbunden — **mycket** regelbunden — cirkel, kanterna är jämna och fina och kraniet är... tomt.

Fader Joseph nämner för Matthew att han haft ett underligt samtal med Lowell en kväll strax innan, men Matthew är vid detta tillfälle för uppriven för att fortsätta samtalet. Senare anförtror han sig till Franky och Lucas och berättar om den hemska synen för dem.

Liket skickas till sjukhuset för undersökning och förvaring. Vid det laget är det fredag morgon, och Lowell begravs mycket hastigt — för hastigt säger de flesta — i en täckt kista söndagen den 19/11. Det påstås att kistan är täckt eftersom Lowell blev brutalt misshandlad till döds.

Matthew är ganska så deprimerad, och den ställföreträdande chefen på observatoriet säger att han kan ta sig ledigt litet som han vill de närmaste veckorna om han behöver det. Även Lucas ser till att lätta sin arbetsbörda markant genom att byta pass med några kollegor så att han kan vara hos sin bror.

Franky tycker att historien om hur Lowell dog verkar underligt med tanke på vad han hört Matthew berätta om likets tillstånd. Han frågar vid ett tillfälle sheriff Bannerman om Lowells död och får då uttryckligen ordern att inte lägga sig i det. Det finns inget att utreda tycker Bannerman. Han påstår att läkarna kommit fram till att den egentliga dödsorsaken var en hjärtattack orsakad av misshandeln.

Matthew och Franky som är barndomsvänner och gamla klasskamrater pratar om Lowell och dennes död och deras samlade kunskaper får dem att misstänka att något inte står rätt till. De ber Lucas fråga runt på sjukhuset och rotar i Lowells journaler; som en av sjukhusets läkare har han givetvis full tillgång till allt sådant. Lucas upptäcker att Lowell inte hade några hjärtbesvär, och att det inte står något om att hjärnan saknas i protokollen. Mitt i allt detta rotande kommer överläkaren på honom och han får sig en rungande utskällning, mycket mer än vad som är befogat. Tyvärr hinner Lucas inte kontrollera vem som har skrivit under journalen.

De tre unga männen känner sig lite villrådiga och bestämmer sig för att anförtro sig åt sin gemensamme vän, som är präst i deras församling, Fader Joseph. Fader Joseph var ju också med och såg hålet i Lowells huvud, så valet är ganska naturligt. Franky ringer honom och säger att han och hans vänner vill träffa honom angående Lowell och de bestämmer sig för att ses på det allmänna biblioteket. Lowell som nu är inkopplad på telenätet hör detta samtal som blir känt för mi-go och Philip Hawthorne, gruvmagnaten.

3   S c e n a r i o t

Nedan kommer personer och händelser i scenariot att presenteras i en någorlunda trolig kronologisk ordning. Bli dock inte förskräckt om dina spelare väljer att göra saker eller träffa personer i en något annorlunda ordning, det gör ingenting. De behöver inte heller besöka alla platser och personer. Det finns några händelser som skall inträffa vid vissa givna tillfällen, men dem bestämmer **du** över.

3 . 1   S c e n a r i o t   i   k o r t h e t

Spelarna börjar med att undersöka Lowells död och får de veta att von Holst existerar och att han också verkar veta något om "Planet X", faktiskt så mycket att han kunnat tipsa Lowell om den rätta banan. Någon med anknytning till sjukhuset har även sponsrat von Holst med pengar. Dessutom får de veta att man på sjukhuset försöker dölja omständigheterna kring Lowells död. När Kulten märker att spelarna är dem på spåren råkar de ut för en olycka — två av dem blir hundbitna. Detta är endast en förevändning för att få dem inlagda på sjukhuset så att Kulten kan ge dem en mi-go-injektion och göra dem lugna och samarbetsvilliga. Under tiden har spelarna hittat ett meddelande som visar att von Holst är i USA för att framföra sitt verk om planeterna i Boston, och att Kulten samlas där. Kulten försöker nu värva spelarna eftersom de börjat få reda på för mycket. Samtidigt försöker även mi-go värva dem, genom att låta Lowell ringa upp dem. Mi-go vet inte riktigt vad Kulten har för fuffens för sig, men de vill att spelarna skall hejda det. Spelarna åker kanske till Boston, och upptäcker då att von Holst ännu inte har avslutat sitt verk. De måste nu välja huruvida de skall försöka stoppa konserten eller ej, och i sådana fall hur.

3 . 2   I n l e d n i n g s s c e n e n :   P å b i b l i o t e k e t

Scenariot börjar måndagen den tjugonde november 1916, i Flagstaffs bibliotek.

Biblioteket är en avlång tvåvåningsbyggnad med stora franska fönster på nedervåningen. Den nedre våningen består av ett stort rum och en mindre kontorsavdelning som ligger i ena änden. Det stora rummet delas av en bred gång i mitten med läsplatser på båda sidor. Bakom läsplatserna står bokhyllor vinkelrätt mot mittgången på båda sidor om denna. Dessa bokhyllor slutar strax innan långväggarna så att det även finns en gång vid varje vägg. I den borte änden av rummet finns en spiraltrappa som leder upp till den övre våningen. Denna är en balkong som går längs med husets alla fyra väggar. I mitten kan man titta ner på läsplatserna på undervåningen. Våningen har bokhyllor som står vinkelrätt mot båda långväggarna, som saknar fönster på denna våning. Mellan dessa bokhyllor finns soffgrupper eller läsplatser. Lucas, Matthew och Franky sitter i vid en av dessa soffgrupper i det bortre hörnet av biblioteket och väntar på att Fader Joseph skall anlända. Fader Joseph dyker upp och scenariot kan börja.

Vad spelarna inte vet är att Lucas rotande i Lowells journaler har gjort Kulten misstänksamma och de har därför satt en av sina mi-gohumanoider att följa efter honom. Denna person ser ut som en äldre herre. Han är klädd i en lång grå rock, har hatt och bär handskar på båda händerna även inomhus. Han haltar på höger ben. Han sitter på andra sidan bokhyllan och försöker lyssna på vad spelarna säger. Eftersom han inte hör så bra kommer han att resa sig och lyssna intill böckerna. Vid lämpligt tillfälle råkar han knuffa till en bok så att en bok faller ner på spelarnas sida. Han kommer då att försöka avlägsna sig. Han förflyttar sig snabbt trots sin häлта. Trappan är närmare honom än spelarna. Även om spelarna kommer i kapp honom så kommer han inte att avslöja något. Om någon av spelarna rör vid hans vänstra hand eller högra ben så kommer de att märka att dessa utgörs av proteser.

3 . 3   S h e r i f f k o n t o r e t   o c h s h e r i f f e n

Sheriffkontoret ligger mitt i Flagstaff. Där arbetar förutom sheriff Bannerman också tre vicesheriffer, varav en är Franky och de övriga två är ett tystlåtet men noggrant brödrapar som heter Alan och Andy Jones.

Kontoret består av ett ganska så stort rum med tre skrivbord; ett för varje vicesheriff. I anslutning till det rummet finns på ena sidan sheriffs privata kontor, vapenförrådet och arkivet, och på andra sidan finns några celler som verkligen ser ut som klichécellerna ur vilken westerfilm som helst, alltså en eller två britsar med en lortig grå filt på, en potta, en kanna vatten, och så naturligtvis ingen vägg ut emot gången utan bara galler hela vägen.

3 . 3 . 1 O m s h e r i f f B a n n e r m a n

Frankys chef, sheriff Bannerman är en stor och lätt överviktig karl med mustasch. Han är barsk och väldigt inriktad på att allt skall göras på "hans sätt" oavsett om det är bra eller ej; på grund av detta har han och Franky haft en del kontroverser. Trots det är han en ganska så bra sheriff även om han är litet trångsynt ibland, i synnerhet när det gäller indianerna.

På sista tiden har han dock inte varit sig särskilt lik. Han är nämligen kontrollerad av Kulten, så att Lowells död inte skall utredas närmare. Beslutet om utredningens nedläggande har gjorts tillsammans med överläkaren på sjukhuset som har fastslagit dödsorsaken som hjärtattack till följd av svår misshandel, utan att kommentera att likets hjärna saknas.

Trots allt är det litet konstigt att det inte görs någon utredning, någon borde ju ha utfört den här misshandeln, eller hur? Och faktiskt är det mycket olikt sheriffen att låta något sådant passera, även om misshandeln inte var dödsorsaken är det väl illa nog som det är?

Bannerman kommer att rapportera till Kulten om Franky fortsätter att snoka i Lowells död. Han har dock under en längre tid utsatts för Kultens mi-gohumanoidsprutor, vilket har gjort honom allt mindre mänsklig. Han är därför inte särskilt observant längre, och struntar ganska mycket i sitt jobb, dvs Franky kan göra ganska mycket som han vill utan att Bannerman bryr sig.

Sheriffens kropp har nämligen kommit till det stadium då fingrar och tår stöts bort, och därför tycker han att han har tillräckligt med egna bekymmer. Om man har lust kan man kanske mot slutet av scenariot (när de försöker komma på vems sida de skall välja) låta sheriffen bryta samman och berätta sin syn på Kulten för Franky. "Se här vad de gjort mot mig! De är makthungriga galningar!" typ.

3 . 4 O b s e r v a t o r i e o m r å d e t

Observatoriet ligger på en kulle ovanför staden. Vägen dit slingrar sig upp genom tallskogen och det tar ungefär en halvtimme att gå upp dit. Uppe på toppen ligger flera små byggnader, och i mitten en något större enplansbyggnad i vitt där Lowell har sitt arbetsrum. Matthew har nycklar till hela observatoriet och kan komma och gå som han vill här utan att bli ifrågasatt. Ingen har varit och tittat på Lowells saker efter att han dog, vilket Matthew känner till. Detta är litet konstigt, men enligt sheriffen finns det ju ingenting att utreda.

På observatoriet jobbar förutom Matthew (och förut Lowell) ytterligare tre astronomer och dessutom en sekreterare, en vaktmästare och städerska.

3 . 4 . 1 L o w e l l s a r b e t s r u m

Lowells arbetsrum är klätt i ekpaneler, mörka bokhyllor kantar väggarna. Skrivbordet är belamrat med papper och där ligger även två fotografiska plåtar. På den stora arbetsstolen, klädd i grönt läder, ligger en hög av anteckningar.

3 . 4 . 1 . 1 L o w e l l s p l å t a r

De fotografiska plåtarna föreställer stjärnhimlen. De är ganska stora: ca tre gånger fyra decimeter. Tekniken som användes för att finna "Planet X" gick ut på att ta två foton av samma del av stjärnhimlen med ett längre tids mellanrum och jämföra dem. Stjärnor har då samma inbördes positioner på båda bilderna medan himlakroppar i solsystemet har flyttat på sig. Genom att titta på bilderna i ett stereoskop och omväxlande täcka över den ena eller den andra bilden — "blinka" — kan man upptäcka att en av ljuspunkterna har flyttat sig och då kan det vara en planet. Observera att det var **negativen** man tittade på, alltså ser man en massa vitt med svarta prickar i, istället för tvärt om. Prickarnas diameter visar en stjärnas ljusstyrka, inte dess storlek.

Paret av fotografiska plåtar som ligger framme är daterade "19:e mars 1915" och "7:e april 1915" och föreställer samma del av stjärnhimlen. Om Matthew gör en mycket noggrann undersökning (vilket tar ca två timmar) kan han kanske identifiera en möjlig planet på plåtarna. Det är svårt att se och han är osäker.

3 . 4 . 1 . 2 L o w e l l s p a p p e r ; b r e v e n f r å n v o n H o l s t

Överst bland papperen på skrivbordet ligger von Holsts brev, med det senaste överst, det från oktober (se "Handouts"). Där beskrivs bl a Lowells ögon helt korrekt, trots att männen aldrig mötts, och där finns en lapp med en möjlig position för "Planet X". Här ligger också en uträkning, gjord av Lowell, av vad planeten borde ha för position just nu, samt var den borde ha befunnit sig vilka olika tillfällen förut.

3 . 4 . 2 T e l e g r a m m e t

När spelarna har rotat runt här ett tag så knackar det på dörren. Det är ett telegrambud, som har ett meddelande till Lowell (se "Handouts"). Skulle spelarna aldrig åka upp till observatoriet så hör sekreteraren av sig och talar om att hon har fått ett telegram som Matthew i egenskap av Lowell assistent får komma och hämta. Telegrammet är från en antropolog som heter Webb, och som undrar om Lowells sökande efter "Planet X" baserar sig på indianmyterna i området. Det lyder som följer:

HÖRDE OM SÖKANDET EFTER PLANET X STOP SAMBAND MED INDIANMYTERNA FRÅGETECKEN HAR EN DEL FRÅGOR STOP ANLÄNDER FLAGSTAFF 21/11 KAN VI SES FRÅGETECKEN WEBB ANTROPOLOG PRINCETON STOP

3 . 4 . 3 L o w e l l s o b s e r v a t o r i u m

Det observatorium som Lowell (och Matthew, i egenskap av hans assistent) använde sig av står för sig själv bara några tiotal meter från huset med arbetsrummet. Det är en rund, vit byggnad i trä, med en rund kupol. Det var här inne som Lowells kropp hittades. Kupolen är nu stängd men i övrigt har inget rörts sedan den tragiska händelsen. Inuti observatoriet finns i princip bara ett rum med ett stort teleskop. I bakänden av teleskopet sitter en kameraplåt som exponeras när stjärnhimlen söks av efter "Planet X". Matthew noterar att någon, med största sannolikhet Lowell, har riktat om teleskopet, ty det pekar inte längre mot den del av himlen som de höll på att avsöka. Han kan räkna ut att den del av stjärnhimlen som den är var riktad mot när Lowell dog är den som planeten borde befinna sig i enligt Lowells beräkningar. En närmare kontroll av teleskopet visar att en fotografisk plåt fortfarande sitter kvar i kameran. Matthew kan framkalla den (se "Handouts"). Den kommer då att verka vara felaktigt exponerad eftersom en stor del av natthimlen saknas på plåten — bara stjärnor på kanten av plåten syns. Lowell har försökt fotografera den mi-go som var på väg att ta livet av honom. Problemet är bara att mi-gos inte kan fotograferas varför plåten ser ut som den gör; allt som har hänt är att mi-gon skymt stjärnorna bakom sig under sin inflygning.

På observatoriets golv, undanskymd under teleskopet, hittar man också en lapp, nedklottrad i all hast, slarvigt, (se "Handouts") men otvivelaktigt med Lowells handstil:

DE KOM FRÅN THE SAN FRANCISCO PEAKS

3 . 4 . 4 O m M a t t h e w v i l l p l å t a

Efter de här avslöjandena om att "Planet X's" bana kanske är funnen kan Matthew mycket väl få för sig att han vill fotografera följande natt. Det kan han mycket väl få göra, men eftersom man måste jämföra foton tagna med några veckors mellanrum kan han inte bekräfta observationen förrän tidigast efter scenariot. I arkivet finns inga plåtar från den delen av stjärnhimlen som han kan jämföra med. Minns att Lowell hade riktat om teleskopet från den del av himlen som de avsåg de senaste månaderna.

3 . 5 S j u k h u s e t

Sjukhuset är inrymt i en stor, vitkalkad, tvåvånings stenbyggnad som ligger mitt i staden. Det är relativt nybyggt eftersom Dr Bogart för några år sedan (utåt sett) övertalade stiftelsen Ama Nesciri att donera pengar till en ny byggnad. I själva verket ville Dr Bogart och hans kumpaner ha ett högkvarter, och som nämnts så har det grävts en delvis hemlig källare under sjukhuset.

Utbyggnaden har också gått hand i hand med det utökade patientantalet — det är många som kommer långväga ifrån för att få en riktigt duglig Flagstaff-protés; sjukhuset är berömt i hela Västern. Därför har det också råd att vara ett högklassigt sjukhus med elektrisk belysning, rinnande varm- och kallvatten i varje rum, liksom ett tyst larmsystem för att tillkalla personal. Där finns också hela tre fullt utrustade operationssalar och ett förlossningsrum. I den kända delen av källaren finns också ett välutrustat medicinskt laboratorium och en röntgenapparat.

I sjukhuset finns ungefär 40 bäddplatser uppdelade på 20-talet salar. Standardpatienten ligger inne i ca tio dagar, och man undersöker ungefär 120 patienter i månaden. Dessutom genomförs varje månad ungefär 50 operationer, de flesta mag- och tarmoperationer, men också en del amputationer och förstås sådant som att lappa ihop sargade benpipor och liknande. Det är fortfarande så att den största dödsorsaken är följdinfektioner efter en operation, snarare än operationen, trots att man steriliserar allt som används under operationerna.

Personalen utgörs av fem läkare och tio sköterskor, två kemister, två protesmakare, en ambulanskusk och en handfull kvinnor som arbetar som säderskor, kokerskor och sekreterare.

3 . 5 . 1 I s j u k h u s e t s a r k i v

I arkivet finns den officiella rapporten som säger att Lowell dog av hjärtattack. Här finns också Lowells övriga journaler och där står inget som antyder att Lowell hade problem med hjärtat. Allt detta vet Lucas redan. Det ända som han inte hann kontrollera innan han blev upptäckt var namnet på den som skrivet under rapporten och det är överläkaren, dr Bogart.

3 . 6 M i - g o - o b s e r v a t i o n

Någon natt/kväll när spelarna är ute sent skall de se flera mi-go flyga förbi i silhuett mot månen. Varelserna är ganska långt bort, men ändå tillräckligt nära för att man skall se att de mest ser ut som stora räkor med vingar på ryggen som är ute och flyger. Klumpigt manövrerar de sig fram genom luften, som om de kämpade mot ett stort motstånd. Riktingen de kommer från är norr - från San Francisco Peaks.

Om du vill kan du krydda scenariot med fler sådana här observationer; låt inte gruppen se för mycket för tidigt bara. Mot slutet kommer de nämligen att få sig en ganska rejäl titt genom ett tågfönster, och då kan det vara bra om de inte är avtrubbade ännu.

3 . 7 W e b b - a n t r o p o l o g

Webb kommer till Flagstaff för att besöka sina gamla vänner hos hopi. Han undrar om Lowell vet något som han inte vet om indianernas myter kring den nionde planeten och gudarnas hemvist. Han har nämligen antagit att Lowell söker efter planeten på grundval av dem.

Om spelarna vill så kan de gå till mötet med antropologen Webb istället för Lowell (i förbigående sagt figurerar Webb i Lovecrafts novell "The Call of Cthulhu; det är därför han är med här som en bifigur). Webb är en mycket känd antropolog som är professor vid Princeton University. Han har stor kännedom om sederna hos alla de nordamerikanska naturfolken, från inuiter (eskimåer) till indianer. Allt detta kan man ta reda på på biblioteket. Han känner inte till att Lowell är död, men eftersom han inte kände honom kommer nyheten inte att beröra honom särskilt mycket.

Webb är ganska lång och mager, med fårat ansikte och lysande blå ögon. Hårfärgen drar åt rött och han har långa polisonger och ett spretigt, glest skägg. Han röker nästan oavbrutet sin pipa som är fylld med någon underlig gräsblandning. Han talar mycket och ivrigt, men har ibland svårt att hålla sig till ämnet. Han tycker att det mesta är "Otroooligt intressant" och kan dra en massa konstiga paralleller till alla möjliga naturfolk. Samtalet med honom kan bli ganska tröttsamt, men med litet ihärdighet kan gruppen få ur honom följande informationer:

3 . 7 . 1   H o p i   s   t r o   p å   d e n   n i o n d e p l a n e t e n

Hopi-indianerna i trakten har en tradition om den nionde planeten som är andarnas hemvist. För att kunna övervaka människorna så har andarna också boningsplatser på jordens höga platser. En sådan boningsplats är San Francisco Peaks, de höga bergen norr om Flagstaff, där Hawthorne har några av sina gruvor. Stammens medicinmän har länge sökt efter gudarnas hemvist eftersom det enligt myten är så att den som vet var denna ligger kan kontrollera dem. Sökandet är dock mycket farligt och många medicinmän har dött.

3 . 7 . 2   N a v a j o s b e g r a v n i n g s r i t u a l

Navajo-indianerna har en begravningsrit som inbegriper att hjärnan tas ut kroppen. Detta är dock en mycket ärofull begravning och den föräras bara personer av mycket hög rang i stammen; goda hövdingar och framstående krigare. Detta går till så att personen bestämmer sig för att det är dags att lämna stammen. Sedan håller han en stor fest där han delger stammen alla sina visdomar en sista gång. Han delar också ut alla sina ägodelar till olika stammedlemmar. Alla får varsin gåva, men de kan vara olika stora. Alla är glada och sjunger och dansar hela natten. När gryningen nalkas går han sin väg, ensam, till en avlägsen bergssluttning där en träställning har gjorts i ordning. Sedan lägger han sig där och väntar på döden och ett ärorikt liv tillsammans med andarna. Ingen i stammen får sedan gå dit förrän efter nästa fullmåne. Kroppen saknar då hjärna, men är i övrigt orörd. Den begravs på platsen. Indianerna tror att den avlivne nu har fått ett andra liv i gudarnas boning. Webb tycker att det är "otroooligt intressant" att Lowell har utsatts för samma sak, men håller det för helt otroligt att det skulle vara indianerna som ligger bakom. För det första är det som sagt en hedersbetygelse för stammens främsta, och för det andra så är det också något som offret, om man nu kan kalla honom det, underkastar sig frivilligt och med glädje.

3 . 7 . 3   S l u t e t   p å   s a m t a l e t ?

Allt detta bör komma fram, men låt inte Webb spotta ur sig allt på en gång. Kanske nämner han inte begravningsriten alls om inte spelarna nämner sig att Lowells hjärna saknas. Detta är ju inte allmänt känt.

Webb kommer att avråda gruppen från att åka och prata med indianerna i deras byar. De är inte så pigga på att prata med vita män, i synnerhet inte efter de här beskyllningarna om att de skulle ha mördat gruvarbetare. Är

det så att de vill veta mer, så erbjuder han sig att gå upp och ta reda på det åt dem — han har en tid bott hos hopi och är känd av dem. I sådana fall kommer han tillbaka senare under scenariot (om han hinner!) och berättar vad spelarna vill veta. Möjligen kan han tipsa dem om att de skall prata med indianerna som kommer till staden då och då för att handla.

3 . 8 I n d i a n e r n a

Om man vill kan man prata med någon indian, både handlesmän från Hopi och Navajobefinner sig emellanåt i Flagstaff. De kommer att vara ganska så reserverade och tala om sin oro för att gruvdriften i och kring San Francisco Peaks skall vredga andarna. De har sett "gudarnas stjärnbudbärare" ofta på sistone. Man kan inte pressa dem för mycket om detta eller om den här suga-ut-hjärnan-ritualen, då blir de sura och går. Det vill ju till att det är en navajoindian man frågar också, hopi har bara förakt till övers för sådant och säger sig inte vara "gudarnas boskap".

De talar också luddigt om folk som har "tecknet" och syftar då på Kulten. Här kan spelledaren låta någon indian peka ut någon medarbetare på sjukhuset för att ge spelarna lite extra hjälp.

3 . 9 S t i f t e l s e n - A m a n e s c i r i

Stiftelsen nämns flera gånger i von Holsts brev, och gruvmagnaten Philip Hawthorne kanske också nämner den (se nedan). Genom att göra lite efterforskningar kan adressen för stiftelsen fås fram om man bara har namnet - Ama nesciri. Det betyder förresten "Älska att förbli okänd", något som iallafall Lucas borde kunna lista ut. Genom att telegrafera till någon central myndighet eller så kan man helt enkelt fråga på postkontoret i Flagstaff. Stiftelsen har tre avdelningar, en i New York, en i Boston och en i Flagstaff. Adressen i Flagstaff visar sig vara samma adress som sjukhuset har.

All post som kommer till sjukhuset administreras av vaktmästaren, detta vet Lucas. Genom att fråga vaktmästaren kan man ta reda hur breven till stiftelsen hanteras - dessa lämnas till överläkaren.

3 . 1 0 G r u v a n o c h g r u v m a g n a t e n

Gruvan ligger på slutningen till San Francisco Peaks en timmes ritt från centrala Flagstaff. Det är den enda som är i drift just nu, och den ger bra avkastning — det är en rejäl åder med kopparmalm man hittat, och ibland har man också sådan tur att rena klumpar med guld kan hittas.

3 . 1 0 . 1 O m P h i l i p H a w t h o r n e , o c h h a n s h u n d a r

Ägaren till gruvan, Philip Hawthorne, är en medelålders man med skarpskurna drag. Han är mycket förmögen, mycket intelligent och mycket förfinad, egentligen för förfinad för Flagstaffs litet mer jordnära befolkning. Ursprungligen kommer han från Savannah, den ultraaristokratiska delen av Södern, men hans mor var engelsk adel, och detta märks mycket tydligt på hans sätt. Han är mycket hövlig och mycket gästvänlig, men vet också exakt hur man snoppar av folk. Han låter sig inte luras i första taget.

Han är ogift och arbetar mycket. Den enda excentricitet han unnar sig är sin hunduppfödning, något som alla i trakten känner till och förundras över alternativt driver med bakom hans rygg. Han har för närvarande tolv hundar, allesammans av mycket hög klass. Ibland åker han till och med till England och ställer ut dem. Till hans stora sorg blev dock tre av hans unghundar stulna nyligen.

3 . 1 0 . 1 . 1 H a w t h o r n e o c h m i - g o

Hawthorne har sedan flera år tillbaka ett fördelaktigt samarbete med mi-go om gruvdriften. Han känner väl till Kultens existens fastän han inte själv är medlem. Han vet också att Kulten styr, eller har stort inflytande på, stiftelsen Ama Nesciri. Dock så vet han inte något om deras planer - hade han vetat det så hade han talat om det för mi-gos.

Mr Hawthorne får alltså veta allt som mi-gos vet om Kultens aktiviteter och vice versa. Om spelarna har ringt eller telegraferat något som har med Kulten eller stiftelsen att göra så känner Philip till detta. Han kan sätta spelarna i kontakt med mi-gos även om det är högst otroligt att han gör det. Däremot kan han se till så att mi-go låter Lowell kontakta spelarna om han tror att de kan hjälpa hans vänner. Han kan leda spelarna till sjukhuset om de inte lyckas hitta dit själva, bildligt talat alltså. Om han diskuterar detta med dem kommer han att kalla Kulten för Stiftelsen.

3 . 1 0 . 1 . 2   A t t   b e s ö k a   m r H a w t h o r n e s   r e s i d e n s

Philip Hawthorne bor i stor tvåplansvilla i utkanten av staden. Huset är omgivet av en hög tegelmur och i denna finns en stor port av smidesjärn. Trädgården består av gräsmattor med några stora knotiga lövträd och mycket välskötta rabatter. En trädgårdsmästare är heltidsanställd för att pyssla om dem, och han har ett flertal kollegor; en butler, två husor, en kock, en hundskötare, en stalldräng, en personlig sekreterare och några till. Hawthorne är ju trots allt Flagstaffs i särklass rikaste man.

Att få träffa Philip torde inte vara några problem om man bara har tillräckligt goda skäl. Att man har sett hans tre saknade hundar (mera om detta nedan!) är ett. Ett annat bra svepskäl är att påstå att man representerar indianerna som försöker stoppa gruvdriften.

Det är till och med möjligt att Philip kommer att bjuda in gruppen själv om han misstänker att de har information om Kulten som han själv inte har. Dock kan han också bli en motståndare till spelarna om han tror att dessa motverkar hans vänner mi-go. Philip är ett mäktigt instrument du kan använda på många sätt för att styra scenariot.

3 . 1 0 . 2   G r u v a r b e t a r n a

Gruvan har råkat ut för några tragiska olyckor, liksom de flesta gruvor. Men nyligen inträffade en större olycka där fem gruvarbetare omkom och deras kroppar återfanns aldrig. Dessa råkade av misstag förirra sig in i en gammal gruva, en där mi-gos brytar malm och blev effektivt tystade.

Gruvarbetare kan man träffa både vid gruvan eller i staden på kvällarna. Att få prata med någon eller några av dem är inte svårt, det räcker att bjuda på en öl så lossnar de flesta tungor. Troligt är att spelarna kommer att få svårt att få raka svar då alla har sina teorier om vad som har hänt i gruvan. Gemensamt har alla arbetarna att de är oroliga för olyckorna som skett i gruvan och att de skyller dem på indianerna i trakten. Dessa har vid ett flertal tillfällen motsatt sig gruvdriften öppet. Särskilt den senaste olyckan tillskriver de indianerna och hävdar att dessa har offrat de försvunna arbetarna.

3 . 1 1   H u n d a t t a c k e n

Så fort som spelarna börjar rota i Stiftelsens aktiviteter förstår Kulten att spelarna är dem på spåren. Kom ihåg att spelarna har Kultens ögon på sig redan när scenariot börjar. För att förhindra deras fortsatta framfart ordnar Kulten en olycka. Under sitt experimenterande med mi-gohumanoider har Kulten också prövat att göra om hundar: tre av Philip Hawthornes Grand Danois som de stal för cirka tre månader sedan. Dessa kommer att göra en attack mot både Matthew och Fader Joseph (de två som sett hålet i Lowells huvud) på öppen gata. Om spelarna är på olika platser görs två separata attacker. Offren blir inte så allvarligt bitna, men tillräckligt för att

de skall svimma och tas till sjukhuset. De tre hundarna kommer att springa i grupp och de kommer alla att springa samma väg ifrån platsen in i skogen där det inte går att följa efter dem. De styrs från sjukhuset och kommunikatorn som just då utrustad med en mi-go-hund hjärna. Om någon skjuter en hund och den obduceras/undersöks kommer man att finna att delar av dess vävnader (i synnerhet hjärnan) har omvandlats till en trådig grågrön massa.

3 . 1 1 . 1 B e h a n d l i n g e n p å s j u k h u s e t

De skadade spelarna förs till sjukhuset av en ambulansdroska. Väl i Kultens våld på sjukhuset kommer Matthew och Fader Joseph att vakna upp i en operationssal i källaren. De är drogade, ser allt som i ett dis och har svårt att urskilja några konturer. Personerna runt omkring dem tar fram en stor maskin med en spruta monterad längst fram. I sprutan finns en grön bubblande geléliknande substans. Denna injiceras i spelarna varpå de återigen svimmar av. När de återigen upp på nytt befinner de sig i en vanlig sjukhussal.

Spelarna har endast vaga minnen av detta, men som bevis för det hela har hänt finns ärret efter sprutan; huden runt omkring är missfärgad. Kulten har nu tagit första steget för att göra om dem till lydiga mi-gohumanoider. Vid lämpligt tillfälle när en av dem ligger ensam dyker det upp en sköterska med en stor spruta. Denna injektion är dock helt normal.

Om de ifrågasätter vad som gjorts med dem så blir den helt plausibla förklaringen att de fått en spruta mot rabies, en injektion som i regel är mycket smärtsam. Lucas' medicinska erfarenhet säger honom att detta naturligtvis är en logisk sak att göra om en patient blivit biten av en till synes galen hund. Han har dock aldrig gjort det själv, och vet inte hur vaccinet ser ut. (Om du undrar så testade Louis Pasteur sitt rabiesvaccin på en hundbiten pojke redan 1885 och lyckades hindra sjukdomen från att bryta ut, så vaccinet existerade följaktligen 1916.)

Patienterna får ligga kvar på sjukhuset fram till lunchtid nästa dag, eller ännu längre om de inte insisterar på att bli utskrivna, vilket de troligen gör. Lucas kan skriva ut dem om han vill, det är inga problem med det. Darriga och något stelbenta, med smärtsamt bultande sår (de **blev** ju faktiskt hundbitna) lämnar de sjukhuset.

De får också besök av sheriff Bannerman som vill höra vad det är som har hänt dem. Han är inbyttad i tjocka kläder och har handskar på sig även inomhus (för att dölja konstiga grågröna partier på sin hud, en bieffekt av mi-gohumanoiditeten, se mera nedan). Precis när han skall gå skakar någon av spelarna hand med honom och känner då hur hans ena finger lossnar inne i handsken. Om det finns gott om speltid kvar kanske du kan låta Lucas undersöka sheriffen eller något liknande.

3 . 1 1 . 2 N ä r n å g o n p e r s o n h a r b l i v i t m i - g o h u m a n o i d

Beskriv hur någon del av hans kropp börjar förvandlas. Detta måste vara en långsam process för att inte spelaren skall bli helt handlingsförlamad i scenariot. Låt det börja med att han förlorar känslan i fingret. Denna kan sedan komma tillbaka för att sedan återigen försvinna. Låt också spelaren mentalt känna av mi-gohumanoider och mi-go, som vid tågöverfallet i slutet av scenariot och i sjukhuset. Detta ter sig som vaga förnimmelser av känslor som kommer från den riktning i vilken individen befinner sig. Dessa förnimmelser kan användas för att locka spelarna ner till sjukhuskällaren, t ex genom att låta någon av de mi-gohumanoider som finns inlåsta där skicka ut oro- och skräckkänslor. Eftersom de bara har fått en injektion så kan de inte uppfatta regelrätta tankar, detta är viktigt att komma ihåg.

Dessutom så har nu Kulten förmågan att via sin kommunikator kontrollera vad spelarna gör. De kan ge spelaren enklare order — ingenting som personen absolut inte skulle kunna tänka sig att göra som att begå självmord

eller så. Detta skall givetvis inte användas på ett sådant sätt att gruppen blir helt lamslagen, men om de diskuterar vad de skall göra så kan injicerade personer argumentera emot beslut som Kulden ogillar. Om denne spelare själv skall göra något så kanske det inte blir gjort osv. Dock så måste dessa order ges genom maskinen som inte är bemannad dygnet runt, maskinen har också begränsad räckvidd, så att spelaren inte kan kontrolleras utanför Flagstaff.

3 . 1 1 . 2 . 1 K u r i o s a : d e b i o l o g i s k a e f f e k t e r n a a v m i - g o - s e r u m e t

Matthew och Fader Joseph har bara fått en injektion, och förloppet kommer att sakta in ganska snabbt och till sist avstanna helt om de inte får fler injektioner. För mindre lyckligt lottade stackare blir dock "sjukdoms förloppet" som följer:

Vissa partier på kroppen kan börja klia och tidvis anta en brungrön, slemmig färg. Om detta drabbar en utstickande lem (arm, ben, tå, öra) tillräckligt många gånger kommer den till sist att trilla av efter ca två veckor, och då får man ersätta den med en av sjukhusets fina proteser. Vad som är intressantare (för Kulden) är dock att en mi-gohumanoid så snabbt som inom ett dygn efter injektionen, kan börja ta emot andra mi-gohumanoiders tankar och känslor! Kroppen, som till stor del fortfarande ser mänsklig ut, börjar falla sönder som beskrivits ovan. Allt större partier av huden blir brungrönslemmiga under allt längre perioder. Eftersom det är de utskjutande kroppsdelarna som faller av först återstår till sist bara en brungrönslemmig bål med ett huvud på. I det här stadiet, när offret inte längre är i stånd att ta till sig någon föda, brukar organismen till sist duka under.

3 . 1 2 H o s H a w t h o r n e (i g e n ?)

Efter hundöverfaller kanske gruppen väljer att besöka till gruvmagnaten, Philip Hawthorne, eftersom han är den ende i trakten som har några Grand Danois. (läs mer om Hawthorne under punkt 3.10.1). Han är hövlig och vänlig mot dem, men påpekar att det mycket väl kan vara hans hundar — närmare bestämt de tre som han anmälde stulna för tre månader sedan. Franky minns anmälan. Hawthorne påpekar dock ihärdigt att trots att Grand Danois är stora hundar så är de mycket vänliga djur och han tycker att det är väldigt konstigt att de skulle överfalla någon på öppen gata.

3 . 1 3 T e l e p a t i s k a r o p p å h j ä l p

Någon gång efter det att Matthew och Fader Joseph har fått injektionen, helst på kvällen knappt ett dygn senare, känner de bägge en stark dragning till sjukhuset. Den är nästa omöjlig att stå emot. Från sjukhuset strålar vågor av ångest och rädsla blandat med ett intensivt rop på hjälp ut. Eftersom det är en telepatisk signal kan bara Matthew och Fader Joseph uppfatta den; Franky och Lucas märker ingenting.

När de kommit till sjukhuset känner de att kallelsen kommer nerifrån. I sjukhusets ordinarie källare finns ett tvätteri, en protesverkstad, ett mycket litet labb och sjukhusköket, och det var allt Lucas trodde fanns här. Men — Matthew och Fader Joseph leder dem till en garderob i vars baksida det finns en massiv ståldörr. Givetvis är den låst. Bäst som de står där och funderar på vad detta kan betyda och hur de skall ta sig in utan att bli upptäckta hörs ett skrapande på andra sidan dörren, och den öppnas av en ömklig varelse.

Det är en människa, helt klart, men hon har inga ben kvar längre; hon har tydligen hasat sig fram till dörren. Förtvivlad sträcker hon fram sina magra armar mot dem, och de kan konstatera att hon har proteser istället för händer. Hennes kropp verkar, ja, vittra sönder. Det är inte spetälska, det kan Lucas säga, men dess effekter är ganska lika.

“Hjälp oss“ sludrar hon, “Hjälp oss“ och både Matthew och Joseph kan känna vädjan i sina hjärnor telepatiskt. De känner också hur det som de först uppfattade som en enda kraftfull individs vädjanden splittras upp i flera.

3 . 1 3 . 1 I s j u k h u s e t s h e m l i g a k ä l l a r e

Gruppen befinner sig nu i Kultens hemliga högkvarter. Här utför de sina experiment och här bedriver de sin forskning. Bakom ståldörren finns en korridor upplyst av en rad med nakna glödlampor som hänger från taket. På båda sidor om korridoren finns det tre trädörrar som leder in till olika rum. Det är upp till spelledaren att bestämma om det befinner sig någon eller några kultister i något av rummen. Försök att göra valet efter vad du tror att spelarna skulle tycka är mest givande.

3 . 1 3 . 2 K u l t e n s k o n t o r

På vänster hand ligger först ett kontorsliknande rum. Här inne förvaras alla papper som har med stiftelsen att göra. Här finns också två mappar, en märkt “von Holst“ och den andra märkt “Lowell“. Dessa mappar innehåller information om vad de två herrarna har haft för sig. Mappen om Lowell är mycket utförlig och beskriver vad han gjort olika dagar. Matthew tycker att det verkar stämma skrämmande bra, om han får se dem. Den innehåller också en del gissningar på hur nära han är att finna “Planet X“s position. Mappen om von Holst är mycket mera kortfattad; den innehåller några brev som beskriver vad han har gjort i stora svepande drag.

Här finns också ett brev (se “Handouts“) som beskriver motsättningarna mellan Kulten och mi-gos. I detta framställs mi-go som de onda varelserna från rymden, som stiftelsen motverkar. Här framgår det också att mi-go hade ihjäl Lowell. Den viktigaste informationen är dock att alla kultmedlemmar som kan skall samlas i Boston på urpremiären av von Holsts “Planeterna“ den 26/11. Detta brev kan flyttas runt till något annat ställe så att spelarna hittar det vid lämpligt tillfälle. T ex kan det tänkas ligga på överläkarens kontor eller han kan ha det med sig etc.

I rummet finns också en gammal affisch för en operett som visats i Flagstaff. Den heter “Satrivi“ och är skriven av Gustav von Holst (se även “4.2 Om Gustav von Holst“). Som arrangör står stiftelsen Ama Nesciri.

3 . 1 3 . 3 R u m m e t m e d m i - g o k o m m u n i k a t o r n

Som rum nummer två på vänster sida kommer ett rum som innehåller en större maskin som brummar svagt. På en hylla vid ena väggen står en rad med underliga glasbehållare. I dessa ligger det hjärnor från olika djur (om du är vääändigt snäll kan du låta Lucas identifiera en av dem som en hundhjärna) och även en människohjärna.

Maskinen är en av Kultens mi-go kommunikatorer. Mitt i apparaten, i en sluten glasbehållare, sitter en hjärna av något slag. Den är inkopplad med resten av maskinen via ett virvarr av kablar och andra, obegripligare, saker. Kopplat till maskinen finns också ett par hörlurar och en mikrofon, några konstiga färgade kulor. På maskinens bas finns ett vred med en skala på. Skalan spänner över väderstrecken så här: N-NV-V-SV-S-SÖ-Ö-NÖ-N.

Om någon till äventyrs sätter på sig hörlurarna kommer han att höra tankarna hos de två i sällskapet som fått injektionen. Om han är en av dem kommer han alltså att höra sina egna tankar! Om han vrider på vredet kommer han att kunna läsa av tankarna hos alla andra runt om i staden som fått injektionen. Vid ett tillfälle råkar han också lyssna av hjärnorna i rummet intill, och det är en skrämmande kakafoni som troligen får honom att kasta av sig lurarna. Man kan också ge någon order via mikrofonen — mottagarna kommer att tolka detta som ett bud från sitt undermedvetna. Ju fler injektioner de har fått, desto mer benägna är de att lyda.

Skulle spelarna försöka slå sönder maskinen kommer alla mi-gohumanoider i nästa rum att skrämman dem på flykten, (eller, i mycket tveksamma fall, om du verkligen har fått ett gäng rötägg på halsen, ha ihjäl dem).

3 . 1 3 . 4 R u m m e t m e d m i - g o h u m a n o i d e r

I rummet intill finns en grupp mi-gohumanoider, närmare bestämt Kultens förbrukade mi-go-humanoider, de som har blivit så mycket mi-go att Kulten inte längre har någon nytta av dem. Det går inte att kommunicera med någon av dem; de flesta är totalt apatiska, och de som det faktiskt går att prata med säger nästan inget vettigt.

Långt utvecklade mi-gohumanoider beter sig ofta manodepressivt. Plötsliga raseriutbrott blandas med tårfyllda mumlanden sittandes i ett hörn. Man tror att detta beteende beror på att de blir allt mer telepatiska gentemot mi-gos signaler och att de till sist kan uppfatta tankar och känslor från alla mi-gos överallt. Beteendet är alltså bara ett sätt att, förgäves, försöka stänga av det mentala bruset. Om man obducerar en mi-gohumanoid i det här stadiet kan man upptäcka att kroppen fortfarande fungerar relativt normalt, men att hjärnan inte påminner nämnvärt om en normal hjärna — den är blågrönaktig och liksom ett virrvarr av små trådar.

3 . 1 3 . 5 D e a n d r a r u m m e n

På höger sida i korridoren ligger Kultens forsknings- och utvecklingsrum. Det första innehåller en operationssal — det är här som Kulten skapar sina mi-gohumanoider. Det andra är en biokemiskt laboratorium. Här finns Kultens svampodling och svampextrakt, i stora glasbehållare. Det är av dem som man gör serumet, som används för skapa mi-gohumanoider. Det sista rummet är en mekanisk verkstad. Här ligger ritningar och protester som Kulten arbetar med.

3 . 1 3 . 6 Ö v e r l ä k a r e n s v ä r v n i n g s f ö r s ö k

Bäst gruppen rumsterar om i källaren blir de ertappade av överläkaren, Dr Bogart. Han verkar inte alls vara arg, utan snarare förbindligt vänlig. Han slår ut med ena armen och säger något i stil med att nu när de sett allt kanske de vill ha en förklaring?

Sedan dukar han upp en lång historia som är en komplicerad blandning av sanning och lögn. Huvuddragen är som följer: På San Francisco Peaks bor en grupp onda varelser. (Detta låter förstås vansinnigt, men gruppen har ju faktiskt sett mi-go flyga förbi månen en gång!) Dr Bogart har ingen aning om var de kommer ifrån; om det är från en annan planet eller helvetet, men han vet definitivt att de är onda, för "se vad de har gjort med de stackars människorna här nere". Han hävdar att det är mi-go som har skapat migohumanoiderna, av skäl som bara de själva känner till. Han påstår också att de äter människohjärnor, främst indianer, och att det var de som lurade ned de där gruvarbetarna i fel gång. Han säger också att det var de som mördade Lowell och hänvisar till indianernas begravningsritualer och att det är de onda varelsena, "hjärnätarna" som livnär sig på dem.

Vidare så påstår han sedan att han tror att de tagit Lowells hjärna eftersom "den gode Percival var en så framstående och bildad man" och att de långsamt samlar på sig en trust av tillräckligt intelligenta mänskliga hjärnor med vars hjälp de skall ta över världen.

Om någon frågar honom om kommunikatorns så säger han bara att några av hans trogna vågat livet för att ge sig in i varelsernas näste för att stjäla den, och det är ju uppenbart att den används för att kontrollera personer med! Här kan den vaksamma spelaren fråga sig: Om det nu är så att de kommer från yttre rymden eller helvetet, hur kan det då komma sig att de använt en så mänsklig skala på apparaten — och nu menar vi både storleken och "väderstrecksskalan"? Om överläkaren konfronteras med detta faktum ser han en stund

förvånad ut, innan han kläcker ur sig att de måste ha mänskliga medhjälpare. "Man kan inte lita på **någon**" säger han med teatralisk stämma.

Slutklämmen på hans anförande är naturligtvis att han och hans närmaste utgör en liten, hemlig grupp, som i lönnedom strävar efter att utrota främlingarna innan de hinner påbörja sitt ondsinta erövringsförsök av vår planet. Han säger att de hållit sig hemliga eftersom de inte vet vem det är som samarbetar med varelsena. (Detta är sant; de känner inte till Philip Hawthornes förbindelser med mi-go även om Hawthorne känner till deras).

Om han blir tillfrågad om Stiftelsen och dess sponsring av von Holst påstår han att det är en ren slump. Han förnekar också livligt att Matthew och Fader Joseph kulle ha blivit injicerade med någon skadlig substans efter hundattacken. "Det vet jag ingenting om. De kanske har folk här också!"

Han försöker också värva dem, men han gör det litet halvhjärtat, mest för syns skull. Han nämner **inte** resan till Boston om inte spelarna gör det (förutsatt att de hittat brevet) — självklart vill han inte att de skall följa med, men om de tar upp det och vill följa med måste han ju för skams skull spela med och låtsas som om han tycker att det är en strålande idé.

Om de pressar honom för hårt om saker han inte kan eller vill svara på kommer han att försöka dribbla bort det. Om de framhärdar kan han bli arg och hävda att han inte vet om de är att lita på, och han har minsann inte lust att avslöja alla hemligheter till dem så där på en gång!

3 . 1 4 L o w e l l r i n g e r u p p s p e l a r n a

Lowells hjärna som mi-go har kopplat in på telenätet kan ringa upp spelarna om mi-go känner att de vill kontakta spelarna. Alla telefonsamtal som någon i Flagstaff ringer kan i princip avlyssnas av Lowell och därmed av mi-gos. Kulten känner inte till att Lowell utnyttjas till detta.

Lowell kommer att identifiera sig själv genom att citera dödsanteckningen, vars innehåll bara spelarna känner till - om de inte har spritt det till någon annan förstås. Om de kräver ytterligare information kommer han att för Matthew nämna saker som bara de två kan känna till. Låt alla spelarna vara närvarande när Lowell ringer så att de allihop får höra och kan prata med honom. Det var inte ovanligt med dubbla hörtrattar till en och samma telefon.

Hans röst är metallisk och entonig, inte alls den verkliga mannens röst. Han verkar vara mycket bekymrad för dem, i synnerhet Matthew. Han säger att han är rädd för att "överläkaren och hans anhang" skall skada dem på något vis, att de inte är att lita på. Han berättar att han har hört samtal mellan Dr Bogart och Stiftelsens ordförande i Boston, och han tror att de kommer att missbruka hans gode vän von Holsts verk fruktansvärt. Han är inte säker på om von Holst svävar i någon direkt fara, inte före konserten iallafall. Han ber dem åka till Boston och hindra överläkaren från att göra vad det nu är han vill göra.

Om spelarna frågar Lowell var han är och om han lever kan han inte svara på de frågorna. Han nämner bara att han har nya vänner nu.

3 . 1 5 B e s l u t s å n g e s t

Ungefär nu måste spelarna besluta om de skall åka till Boston eller inte. Klargör att det inte finns några praktiska hinder för detta. Lucas och Matthew är lediga, Fader Joseph kan tryggt överlämna församlingen i Fader Michaels vård och Frankys arbetsuppgifter är ganska fria, i synnerhet nu när sheriffen inte är att räkna med längre. Han kan också tryggt lämna Flagstaff i sina kollegors vård, och sin mamma och gården i sin brors händer.

Bli inte heller förkrossad om de trots allt beslutar sig för att inte åka. Hoppa bara direkt ner till "Det olyckliga slutet (?)" nedan.

3 . 1 6 R e s a n t i l l B o s t o n — ö v e r f a l l e t

Om spelarna bestämmer sig för att åka till Boston skall de få veta att tåget endast avgår två gånger i veckan och resan till Boston tar tre och ett halvt dygn. Tåget avgår från Flagstaff vid elvatiden på kvällen och är framme på morgonen 4 dagar senare.

När spelarna sitter på tåget och väntar på avgång så kommer de att lägga märke till att överläkaren står på perrongen och övervakar ilastandet av en stor trälår. Denna ställs in i en godsvagn i slutet av tåget. Låren innehåller ett lager med proteser men under detta så ligger det en stor metallbehållare, som i sin tur innehåller en stulen mi-go-hjärna. Denna har Kulten införskaffat natten före för att frakta till Boston där den skall monteras in i den stora kommunikatorn som finns där. Det är **högst** otroligt att spelarna skulle kunna hitta fram till den här lådan bland alla andra lådor i den låsta godsvagnen.

3 . 1 6 . 1 N a t t l i g s k r ä c k

Redan efter några timmes färd, kanske just som de håller på att dåsa till alla fyra (det är ju mitt i natten), så upplever plötsligt Fader Joseph och Matthew en fruktansvärd smärta! De skriker rakt ut, så ont gör det, och är helt övertygade om att någon har huggit huvudet av dem, trots att Franky och Lucas troligen försöker övertyga dem om motsatsen. Efter några minuter går anfallet över, men Fader Joseph och Matthew är darriga ett bra tag efteråt och kan inte somna om. Vad de upplevde var i själva verket hur den stulna mi-go-hjärnan tillfälligt kom till sans och insåg vad som hade hänt den!

Kort därefter hörs ett ståhej några vagnar bort, samtidigt som något skrapar mot tågets utsida i höjd med spelarnas kupé. Någonting mörkt skymmer månskenet utanför under några sekunder! Om de vågar titta ut genom fönstret kommer de att få se en hel flock mi-gos som flyger jämsides med, och kravlar på, tåget i den månbelysta natten. De är naturligtvis ute efter att rädda sin kamrats hjärna, eller åtminstone hämnas hans död. Som vi nämnt tidigare ser de ut som stora äckliga slemmiga räkor med vingar och en hoper antenner istället för huvud. Deras ben slutar i stora mordiska klor som ser rakknivsvassa ut och säkert också är det. Klumpigt svingar de sig fram genom luften, och Matthew och Fader Joseph kan ana en oerhörd, förtärande vrede hos dem. Lyckligtvis är denna vrede inte riktad mot gruppen, utan mot en kupé några vagnar längre fram. Ljudet av krossat glas hörs tydligt, liksom ett flertal skrik, varav ett klipps av på ett skrämmande sätt. De mentala signalerna av hat och ilska kommer vid det här laget att bli för mycket för både Matthew och Fader Joseph som svimmar.

Om de passerar kupén under nästa dag kommer de att upptäcka att den är låst. Man kan fortfarande kika in genom dörrens fönster, men det syns inte mycket, eftersom fönstren är förbommande med rejäla träskivor. Dock faller ljuset in genom en springa, och då kan man se glassplitter och utsmetat blod på golvet. Ingen vill svara på några frågor om attentatet.

3 . 1 6 . 2 R e s t e n a v r e s a n

Resten av resan förflyter ganska händelseöst. På tåget befinner sig också en grupp med kultister, bla Dr Bogart, som skall medverka vid konserten. Några är musiker och andra är bara åhörare och ytterligare några andra fungerar som operatörer av Kultens maskin. Om gruppen reser med Kultens vetenskap ses de ibland i restaurangvagnen, men spelarna får aldrig riktigt veta vad som skall ske i Boston.

Om inte, så är det fullt möjligt att spelarna aldrig lägger märke till att kultisterna finns på tåget även om det är troligt att de kommer att känna igen någon av dem i restaurangvagnen under resans gång. Några av musikerna har partituret till "Planeterna" (där också den sista delen, döpt till "Yugo — den fjärran vandraren) med sig på tåget och studerar detta intensivt. Om spelarna kommer över ett sådant och läser det (endast Fader Joseph kan läsa noter i någon större utsträckning) kommer de troligen att drabbas av en tung huvudvärk och drömma nattliga drömmar om konstiga varelser som flyger genom rymden, en enslig kall planet långt bort från solen där det finns en högteknologisk stad osv.

3 . 1 7 I B o s t o n

Tåget anländer i Boston samma dag som konserten skall hållas. De kultister som har befunnit sig på tåget tar sig raka vägen till konsertlokalen.

3 . 1 7 . 1 F ö r e k o n s e r t e n — v o n H o l s t ö v a r

Konserten hålls i Boston Concert Hall, och det inget problem att få biljetter, men spelarna har ju inga ännu, så de måste gå dit för att skaffa dem. De kommer då att få ett program till konserten (se "Handouts") och dessutom så kommer de att upptäcka att von Holst ännu inte har skrivit färdigt den sista delen i sitt verk! De kan få reda på detta på två olika sätt, beroende på hur mycket speltid som finns kvar.

Antingen kan de få titta in i konsertsalen och se hur von Holst står och dirigerar orkestern vid ett sista övningstillfälle. Han är tydligen inte nöjd med den sista satsen, "det låter inte rätt", och ändrar saker hela tiden. Gruppen kan dock inte nå fram till honom! Bastanta vakter hindrar dem och kan till nöds övertalas att lämna ett meddelande till von Holst som han kommer att ignorera.

Ett annat sätt är att låta två irriterade violinister passera just som gruppen köper sina biljetter. De säger saker som "Jäkla gubbe, hur ska det gå ikväll om han ändrar i partituret hela tiden" och "Om han nu har kommit hela vägen från England för det här uruppförandets skull skulle man ju kunna förvänta sig att verket är färdigt!" och sånt. Inte heller i detta fall kan spelarna nå von Holst.

Av detta kan man förstå att stycket inte är färdigt och kanske dra den riktiga slutsatsen att om von Holst inte får göra klart sitt musikstycke så kommer Kulten inte misslyckas. Problemet är att gruppen inte har en chans att nå von Holst och få tala med honom i enrum. De kan bara komma i närheten av honom i konsertsalen när han antingen övar eller dirigerar.

3 . 1 7 . 2 B a k o m s c e n e n

Om du har en mycket mycket ihärdig spelargrupp, eller mycket speltid kvar, kan det hända att de lyckas ta sig in, alternativt förrirrar sig in, i lokalerna bakom scenen. Här finns förstås en massa loger och sådant, men framförallt finns här en liten lokal under själva scenen, och där står Kultens mi-go-kommunikator. Beroende på tiden kan du låta den vara "bemannad" av mi-go-hjärnan eller inte efter eget behag. Observera att det skall vara **mycket svårt** att hitta detta rum utan att bli utkastad, och de skall helst inte hinna "göra" något med apparaten innan konserten börjat.

3 . 1 8 K o n s e r t e n

Konserten består av att hela von Holsts planetsvit spelas i ordning utan paus, dvs Mars - bringaren av krig, Venus - bringaren av fred, Merkurius - den bevingade budbäraren, Jupiter - bringaren av glädje, Saturnus - bringaren av ålder, Uranus - magikern, Neptunus - mystikern och slutligen Yugo - den fjärran vandraren

De första satserna är väl inte sensationella direkt, även om "Mars - bringaren av krig" är ganska intressant.

När den sista satsen börjar släcks nästan all belysning i lokalen. Musiken börjar lågt och försiktigt, nästan smyger sig på åhörarna, och de känner sig lätt trollbundna av den. Ingen vill resa sig för att gå och kissa eller sträcka på benen eller så, ingen nyser, ingen snarkar, ingen vrider oroligt på sig — nej, hela publiken lyssnar andäktigt på detta sensationella verk! Långsamt rycks de med i musiken, och efter en stund är det omöjligt att inte nynna med. Om man sluter ögonen ser man stjärnor och planeter glida förbi för sitt inre öga, och långt långt borta ser man en alldeles speciell planet som sakta skrider framåt längs sin utstakade bana... Det är magiskt. Åhörarna går helt upp i musiken, och många av dem kommer under hela sitt liv att betrakta detta som sitt livs främsta musikupplevelse.

I utrymmet under scenen har Kulten under tiden riggat upp sin kommunikator. Den suger åt sig Yuggoths position, vilken finns invävd i von Holsts musik, och med hjälp av den kraft som åhörarna ofrivilligt offerar när de lever sig in i musiken kastar kultisterna sin mäktiga formel mot Yuggoth. Mi-gos är nu Kultens slavar och människornas framtid ser inte så ljus ut!

I konsertlokalen märks dock inget av detta. Långsamt klingar de sista tonerna bort och folk tittar yrvaket, nästan förvirrat på varandra. Under någon minut är det helt tyst där inne bortsett från de små ljud som uppstår när folk rör på sig i stolarna. Sedan brakar applåderna löst; von Holst får en en minutlång stående ovation och det känns som om taket borde ramla ner av ljudet! Von Holst strålar av lycka och musikerna torkar lyckligt svetten ur pannan. Men, ovationerna avtar ganska snabbt. Nästan alla åhörare känner sig plötsligt alldeles emotionellt utmattade av denna stora upplevelse, och många av dem känner också början till en riktigt elakartad huvudvärk. Samma natt drömmer de flesta av dem obegripliga saker om fjärran himlakroppar och underliga varelser, spelarna också om de var där.

3 . 1 9 L ö s n i n g e n

Ja, poängen med scenariot är ju att von Holst ännu inte har skrivit färdigt den sista delen, den som skall avslöja Yuggoths position för Kulten. Hur löser man då scenariot och hindrar Kulten från att ta över mi-gos och sedan världen? Det finns flera sätt.

3 . 1 9 . 1 A t t d ö d a v o n H o l s t

Det mest drastiska är förstås att ha ihjäl von Holst, helst innan konserten, dvs innan han har skrivit in alla ändringar i partituret. Då är scenariot definitivt löst, förutsatt att inte Kulten vet att von Holst tipsade Lowell om planetens position och att Matthew känner till det. I sådana fall ska man kanske ha ihjäl Matthew också, för säkerhets skull, och förstöra allt bevismaterial.

Om man dödar von Holst under konsertens gång måste man vara säker på att få tag i alla partitur, annars är det bara för Kulten att anordna en ny uppspelning.

Observera att det är meningen att det inte skall vara lätt för spelarna att välja att mörda von Holst. Att ha ihjäl den schyssta killen för att hjälpa de onda utomjordningarna är inte ett helt lätt eller logiskt beslut att fatta och troligtvis kommer inte så värst många att göra det.

3 . 1 9 . 2 A n d r a s ä t t

Ett annat alternativ är förstås att slå sönder kommunikatorn och hoppas att mi-go nu är så mycket på sin vakt att Kulten inte kan stjäla någon mer mi-gohjärna. Förhoppningsvis kommer sedan Kulten och mi-go att göra upp sina meningsskiljaktigheter internt.

Man kan också försöka skjuta upp konserten på något vis, t ex genom att, tja, sätta eld på lokalen, arrangera ett strömavbrott, sätta upp lappar på dörren om att det är inställt eller vad man nu kan hitta på. Då har man endast skaffat sig en kort frist, och den måste användas till att göra något av ovanstående.

3 . 2 0 S l u t e t

Beroende på vad spelarna gör mot slutet av scenariot finns det förstås flera slut.

3 . 2 0 . 1 D e t l y c k l i g a s l u t e t (s o m k a n b l i o l y c k l i g t)

Om spelarna på något sätt (enligt ovanstående eller ett mera kreativt) kommer att stoppa konserten kommer ingenting nämnvärt mer att hända. De åker väl troligen hem igen och livet går sin gilla gång (om de nu inte har blivit arresterade för mord förstås, det skall den skyldige absolut bli om de verkligen mördar von Holst). De får aldrig några bevis på att de har räddat jorden. Överläkaren kommer aldrig hem igen och det utses en ny. Sheriffen dör och Franky får jobbet.

Men! Varning! Om Matthew glatt åker hem till Flagstaff igen och finner den nionde planetens bana kan det hända att några kvarvarande kultister faktiskt lyckas få tag i en mi-gohjärna och utföra ritualen! Von Holsts musik behövs egentligen inte; det var bara det att i Boston var det ju den som angav Yuggoths position, på musikalisk väg. Även en vetenskaplig rapport där positionen angavs duger lika bra. Himla otur! Känner du dig diabolisk kan du mycket väl låta detta hända...

3 . 2 0 . 2 D e t o l y c k l i g a s l u t e t (?)

Om spelarna inte stoppar konserten eller aldrig åker till Boston så går allt som Kulten planerat och några dagar senare så blir spelarna de första offren för den nya tid som stundar.

Bäst de ligger hemma i sina sängar och försöker somna kommer de att lägga märke till ett surrande ljud utanför fönstret. Rutan krossas och flygande in i rummet kommer en mi-go. På nära håll är den en vidrig, slemmig och illaluktande varelse med ett ormböj av motbjudande antenner på ansiktets plats, kort sagt nog för att skrämra vettet ur de flesta! Plötsligt känner de en brännande smärta i pannan, men både den och skräcken blir barmhärtigt kortlivad.

Jaaa... livet som styrsystem till Kultens biokemiska odling kanske tilltalar någon av spelarna även om det kan bli ganska tråkigt i längden. Och så kul kan det ju inte vara att förnimma hur Dr Bogart går omkring och styr och ställer med mänskligheten och veta att man hade en chans att förhindra det.

4 H i s t o r i s k a f a k t a

4 . 1 O m P e r c i v a l L o w e l l

Percival Lowell (1855-1916) var en mångsidig man. Han studerade matematik vid Harvard, men tjänade sedan en förmögenhet på affärer. En period (ca tio år) reste han omkring i Fjärran Östern som resekorrespondent. Skrivandet verkar ha legat i generna; hans syster Amy Lowell blev även hon en ganska känd författare.

Efter sina äventyr i Asien återvände Lowell till Amerika för att ägna sig åt astronomi på allvar. Han hade nämligen börjat intressera sig för studiet av vad han hävdade var artificiella kanaler på Mars och han kom att

bli en livlig förespråkare för att det fanns intelligent liv där och att kanalerna var beviset. År 1894 grundade han ett observatorium i Flagstaff, och där verkade han fram till sin död.

Mars var inte den enda planet han intresserade sig för. Han lät sig inspireras av den brittiske astronomen John Couch Adams som 1845 med hjälp av små avvikelser i Uranus' bana räknade fram Neptunus' existens. Neptunus upptäcktes också mycket riktigt året därpå. Lowell, i sin tur, började räkna på avvikelserna i Neptunus' bana — han var ju trots allt matematiker — och kom fram till att det borde finnas en nionde planet, vilken han kallade "Planet X". År 1905 började han leta efter den. Till en början höll han sitt sökande hemligt, men när han insett att det var ganska mycket som att leta efter en nål i en höstack var han inte lika förtegen längre.

Sökandet gick till på så vis att man fotograferade den del av himlen där man kanske, möjligen, eventuellt, trodde att "Planet X" kunde befinna sig. Sedan jämförde man foton (eller snarare negativerna av foton om man skall vara korrekt) tagna med några veckors mellanrum, för att se om något hade flyttat på sig — planeten.

Sökandet fortgick i över tio låga år, hela tiden utan resultat trots nyanställningar och införskaffande av bättre utrustning. Lowell skrev en utförlig forskningsrapport om sina strävanden, men "American Academy of Arts and Sciences" ville inte publicera denna. När Lowell dog av en hjärtattack i sitt observatorium den 16:e november 1916 var "Planet X" ännu inte funnen, och skulle inte komma att upptäckas förrän 1930, då av Clyde Tombaugh, en anställd vid just Lowellobservatoriet.

4 . 2 O m G u s t a v v o n H o l s t

Gustav von Holst (som tog bort "von" ur sitt efternamn först 1918) var en engelsk kompositör född 1874. Han började sin bana tidigt genom att arbeta som organist och kom också in på Royal College of Music vid 19 års ålder. Året efter tvingades han tragiskt nog att ge upp sitt pianospel på grund av nervinflammationer. Kanske var det därför han kom att satsa på komponerandet istället. Han hade hur som helst fallenhet för det; han fick ett stipendium redan 1895. Året efter påbörjade han även sin bana som dirigent.

Hans intresse för den hinduiska filosofin väcktes år 1899, och han satte sig i sinnet att komponera musik till några av hymnerna ur Rig Veda. Först tog han dock itu med att lära sig sanskrit, trots att han i övrigt inte var särskilt språkbegåvad, detta för att själv kunna översätta texterna! Hans intresse för Indien, indiska texter och sägner höll i sig livet ut, trots att han aldrig åkte dit. Det ledde bl a till komponerandet av operetten "Satrivi". "Satrivi går i korthet ut på att en man dör, och att hans hustru sedan träffar på Döden. Han ser hennes sorg och lovar henne att han skall uppfylla en önskan åt henne, vad som helst som står i hans makt utom att återföra hennes make till henne. Hon önskar sig då ett fullödigt liv, och lurar därmed Döden i det att hon hävdar att hennes liv inte kan bli det utan hennes make. Döden måste ge med sig, och mannen återuppstår.

1913 fick von Holst en anonym donation och reste till Spanien med en bekant, Clifford Bax som introducerade honom till astrologin. Detta verkar ha inspirerat honom väldeliga, ty efter återkomsten till England satte han igång med att komponera sitt mest kända verk: "Planeterna". Ingående delar i "Planeterna" är

Mercury, the Winged Messenger

Venus, the Bringer of Peace

Mars, the Bringer of War (som i förbigående sagt de facto inspirerade kompositören av StarWars när han skrev "stormtroopers"-stycket)

Jupiter, The Bringer of Jollity

Saturn, the Bringer of Old Age

Uranus, the Magician

Neptunus, the Mystic

De skrevs dock inte i den ordningen. 1916 var verket klart, men den första publika föreställningen hölls inte förrän 1919, det var nämligen ganska dyrt att sätta upp ett sådant stycke. "Planeterna" blev en succé, men gav inte von Holst så mycket glädje som man skulle ha hoppats. Han blev stressad och utarbetad, men som tur var för honom väckte inget av hans senare kompositioner lika stor publik uppmärksamhet, även om han fick en del priser. 1934 dog han efter en tids ohälsa.

4 . 3 O m s j u k v å r d p å 1 9 1 0 - t a l e t

Those who harbored suspicions that surgeons acted to satisfy their own "savage desire for cutting" were convinced that surgeons operated on accident victims not because they expected to save them but because they were viewed as "teaching material" or experiment specimen.

L., N. Magner 1992 "A History of medicine" s. 224

Under de första årtiondena av 1900-talet var inte vaccinationsprogram helt genomförda i USA då ca 40 % (!) saknade vaccination. Man kan därför tänka sig att delar av landsbygden inte har ett fullgott vaccinationsskydd, särskilt då indianer och andra minoriteter.

Barnafödandet tilltog under 1920-talet, varför det är troligt att flertalet av de stora sjukhusen hade en förlossningsavdelning. Det var emellertid inte ovanligt med förlossningar i hemmen, särskilt inte på landsbygden.

De ökade kirurgiska ingreppen ledde emellertid till ett ökat krav på behandlings- och vårdmöjligheter, varför regelrätta sjukhus ökade i antal under den här tiden. En väsentlig skillnad är att man från och med mitten av 1800-talet började se sjukhuset som en inrättning för vård och bot och inte bara en plats att dö på.

Tidigare var det främst vid kirurgiska ingrepp som man tog in patienter på sjukhus. Men under det tidiga 1900-talet började man även behandla även andra åkommor och sjukdomar på sjukhus och inte på vilohem eller i hemmet.

Vad gäller kirurgin så gick den framåt redan under mitten av 1800-talet. Detta medförde en utveckling av smärtlindringstekniker, främst lustgas och eter med även olika opium-, morfin- och kokainpreparat som injicerades i de aktuella nerverna. Sådana behandlingar kan emellertid leda till delirium och det finns dokumenterade exempel på fall av opium-missbruk som en följd av dessa.

Flertalet av de mer avancerade operationerna kunde därför genomföras utan större problem redan under den första delen av 1900-talet. Man behärskade ett stort antal kirurgiska tekniker och hade en stor kunskap när det gällde att ställa riktig diagnos för olika åkommor.

Bl a klarade man ingrepp som behandlar magåkommer, njurar och lever även om dödligheten naturligtvis fortfarande var ganska hög. Vid den här tiden kunde man även utföra enklare ingrepp för att reparera mindre blodkärl, men man var mycket begränsad när det gäller möjligheter att byta ut eller reparera större blodkärl. Man hade även tekniker för att operera i bröstkorgen men de var långt ifrån fulländade. Regelrätta hjärtoperationer för att åtgärda hjärtfel gjordes inte förrän under 1920-talet.

Användandet av antiseptiska medel särskilt vid operation och förlossning får antas vara obligatoriskt vid sjukhusen vid den här tiden. Sådana medel började användas under mitten av 1800-talet och måste ha varit nödvändiga för att man skulle klara att hålla nere spridningen av sjukhussjuka trots växande patientmängder

och en ökad mängd ingrepp. Det slutgiltiga genombrottet för antiseptiska medel kom i och med Louis Pasteurs upptäckter under slutet av 1800-talet — han tog då t ex fram ett vaccin mot rabies. Under den här perioden är forskningen även mycket inriktad på att ta fram serum och vaccin.

Under det tidiga 1900-talet växte också forskningen kring nervsystemet och hjärnan. USA kan uppvisa flera ledande namn på området, t ex kan nämnas Harvey Cushing (1869-1939). Cushing var den förste som använde röntgen för att ställa diagnos.

4 . 4 O m i n d i a n e r n a k r i n g F l a g s t a f f

De indianer som levde i närheten av Flagstaff i början av 1900-talet var (och är) främst Hopi och Navajos. Bägge stammarna levde främst på majsodling, odling av övriga grönsaker och jakt på småvilt. För dem, liksom för övriga stammar spelade medicinmannen en viktig roll när det gällde kontakten mellan de levande och andevärlden. De kunde driva ut sjukdomsandar och vissa omtalas till och med ha uppväckt de döda. Kontakten med andarna var viktig, eftersom den avgjorde hur det skulle gå för stammen. Flertalet indianska stammar ansåg att andarna bor i bergen och i indianmyten omtalas ofta en tid då världen befolkades av monster.

4 . 4 . 1 N a v a j o

Navajo var en de största stammarna i syd-västra USA och är en avledning av spanskans ord för "män med stora fält". Det småskaliga jordbruket var mycket viktigt för dem. Efter spanjorernas ankomst ökade även betydelsen av fårskötsel. Även om jordbruket var viktigt så var de ändå mycket rörliga och deras byar flyttades med jämna mellanrum. Navajo uppgick under perioden 1900-1930 till ca 4000.

Deras kläder framställdes genom vävning på upprättstående vävstol. Tygerna kunde vara mönstrade med inslag av rektanglar — det som vi tycker är traditionella "indianmönster". Förutom inhemska kläder hade man ibland på sig europeiska plagg och inslag av smycken. Kläder som normalt var könsrelaterade behövde inte vara det hos indianerna, dvs kvinnosmycken kunde bäras av män, exempelvis som inslag i ett broderi osv.

Förutom odlingen och fårskötseln var också silversmidet viktigt. Det är tänkbart att silversmidet förutom den egna konsumtionen var en viktig handels- och bytesvara med andra indianstammar.

4 . 4 . 2 H o p i

Hopi var liksom Navajo i huvudsak bönder med odling av majs som största födokälla. Hopi kopplas till pueblo-indianerna och bor i likhet med dem i större hus byggda i lera, ibland med flera våningar.

Hopi har en särskild typ av andar, kachinas, vilka sammankopplas med den årliga cykeln av liv, död och återfödelse. Enligt hopi så levde dessa under jorden under perioden oktober till april för att under resten av året röra sig bland människorna. Masker och dockor användes för att efterlikna kachinas i ceremonier som fungerar som övergångsritual till det vuxna livet för de unga i stammen. Samtliga män i en stam eller i en så kallad hopi-stad tillhör någon kachina-kult, av vilka det kan finnas upp till sex olika.

Hopi omfattades av ett reservat till fullo först 1906. Tidigare hade det funnits en splittring i stammen huruvida man skulle acceptera detta eller inte. I grunden verkar det ligga en konflikt mellan Hopi och Navajo, en konflikt som inte verkar ha blivit utredd förrän under 1970-talet.

5 H a n d o u t s

Nedan följer alla handouts som är med i scenariot. De innehåller samma faktainnehåll, men är inte nödvändigtvis satta på samma vis. :)

5 . 1 D r L u c a s M i l l i c e n t

Ålder: 26

Utseende: Kort, blond, blåögd, mager. Inte snygg eller ens stilig, men han ser alltid frisk och glad ut, med glimten i ögat.

Flickvän: Flickorna är nog mer intresserade av Lucas än vad han är av dem.

Bor: Tillsammans med sin storebror Matthew i ett litet hus i utkanten av stan. Deras mor brukar komma förbi med specerier från familjens affär och resten sköter de själva.

Familj: Mor (Catherine) och Far (Edgar), storebrodern Matthew, hunden Lucky.

Fritidsintressen: Ett glas öl någon kväll får det allt bli!

“Här har vi min pojke, Lucas, läkaren” Det måste vara fars mest använda och mest utslitna mening. Så snart Lucas visar sig i affären och det är kunder där, så snart han och hans far är någonstans över huvudtaget blir han presenterad så. Som om inte det vore illa nog så är det ju så att alla, alla i hela stan, ja till och med en del av indianerna, har hört den här presentationen ungefär åtta gånger för mycket.

Missförstå mig inte, det är inte det att Lucas inte vill bli läkare — faktiskt är det det enda han vill bli, det enda han någonsin har velat bli — det är bara presentationen som går honom och alla utom hans far på nerverna, framförallt hans storebror Matthew. Att hela människor, att ta bort deras smärta och rädsla och göra dem bra igen, det är vad Lucas vill och vad han strävar efter. Han rasar mot kräfta och polio och spetälska, mot dödliga skottskador och hjärtattacker, mot allt som han inte kan bota. Han drömmer om ett samhälle där inga sjukdomar finns och där alla skador kan helas, där ingen någonsin mer skall behöva ha ont. Ja, så reagerar han på sin utbildning och det har givetvis gjort honom till en samvetsgrann läkare, mycket duktig, men med mycket litet tid för sömn och annat av livets goda. Egentligen vore det omöjligt för en köpmannafamilj som Millicents att kosta på ens en av sina söner en så fin utbildning, men som tur var hade Lucas' och Matthews farfar lyckan med sig på Kaliforniens guldfält på 1850-talet.

Lucas tjänstgör nu som underläkare på Flagstaffs sjukhus, och det har han gjort i ett drygt år nu. I början tog förlusten av en patient honom mycket hårt, men med sin medfött soliga läggning har han lärt sig att komma runt dilemmat genom att konstatera att dödsfallet inte var hans fel — aldrig — och att det bara är att bita ihop och sträva vidare mot drömmen om det sjukdomsfria samhället.

Ibland funderar han på att bli forskare för att själv hjälpa medicinen på traven på ett mer handgripligt sätt, men han vet inte om han har den rätta läggningen för det, och hur som helst vill han inte trampa sin storebor på tårna igen.

Ja, att bröderna Millicent inte avskyr varandra, det är förvånande. Att de tycker väldigt mycket om varandra, det är ett rent och skärt mirakel. Skälet är enkelt; Edgar Millicent ville ha en läkarson. Matthew, den äldste vägrade. Lucas gjorde det inte, Lucas ville själv. Sålunda en uppväxt med Matthew som en butter rebell, någon som förtvivlat försökte väcka föräldrarnas uppmärksamhet och stolthet, och med Lucas som den rare lille gullgossen. Men lika mycket som Matthew led av att inte få någon uppmärksamhet och kärlek, lika mycket led Lucas av att ta emot den andel som inte var hans. Faktiskt. Istället ställde han sig till sin storebrors förfogade; såg upp till honom, lyssnade på honom, försvarade honom och försökte av all sin kraft att flytta över en del av

tillgivenheten på honom. Och Matthew, som egentligen borde ha avskytt sin lillebror, förstod att det inte heller var något nöje att utsättas för faderns alla högtflygande planer, önskemål och krav. Han tog hand om Lucas och visade honom sidor av livet som deras världsfrånvända föräldrar inte hade någon aning om; hur man dämmer upp en bäck, hur man lockar fram jordekorrar ur deras håll, hur man hittar hem med hjälp av stjärnorna. Tillsammans tog de sig igenom ändlösa middagar, infekterade av deras mors religiösa vansinne och tillsammans svor de att ingenting skulle få komma emellan dem, i synnerhet inte deras föräldrar.

Poppiskillen: I hela sitt liv har Lucas varit omtyckt av alla. Hans far dyrkar honom förstås, hans mor tycker om honom så gott hon kan (i hennes religiösa vansinne hade nog bara Jesus dugt som son) och han har sin trygga punkt i livet: storebror Matthew. I skolan blev han alltid vald först när det var dags för lagsporter, alla flickor ville pussa honom i smyg under den stora eken på borte änden av skolgården, och på universitetet var han mycket omtyckt som sällskap.

Det är lätt att tycka om Lucas, kanske därför att han har så lätt att tycka om andra. Han har en solig läggning, ett öppet sinne och en nyfikenhet som överbryggar de flesta klyftor. Han talar gärna med främlingar eftersom han anser att de säkert måste ha något intressant att berätta för honom, och för det mesta tycker han också att det är intressant, oavsett om han talar med en gammal gumma som berättar om sina barnbarn, eller med en bankman som talar om Ponnyexpressen. Han har helt enkelt ett genuint intresse för människorna runt omkring honom. Säkert är det därför han är en så bra läkare; han får sina patienter att känna sig väl till mods, och han får dem att berätta om sina svårigheter på ett avspänt sätt.

Detta är nästan det enda framträdande draget i Lucas' personlighet. Visst är han lika intelligent som sin storebror och arbetar minst lika hårt, men det märks inte lika tydligt. Han har inga distinkta åsikter om någonting utanför den medicinska världen (där han kan vara nog så påstridig i och för sig!), och han tenderar ofta att böja sig för andras vilja på fritiden, kanske beroende på att han i nästan hela sitt liv har sett upp till och följt sin storebror.

Optimist: "Det ordnar sig!". Lucas måste ha sagt denna mening tusentals gånger i sitt liv, och mer än två tredjedelar av gångerna till sin storebror Matthew. Och på ett sätt är det ju sant: det mesta har ordnat sig för Lucas! Inte så att han har struntat i att studera i hopp om att ändå klara tentan, inte så att han behandlar sina patienter lite på måfå, nej då, inte så. Medicinen har han alltid tagit på blodigt allvar.

Men Lucas tar bara på sig sin regnrock om det de facto regnar **precis** när han går hemifrån. **Om** det till äventyrs skulle börja regna medan han är på väg dit ska han, eller kanske senare under dagen när han är ute, så ordnar det sig säkert på något sätt. Alltid kan man hitta något att skyla sig med, eller så kan man stå under ett träd eller på en veranda en stund och vänta på att regnet skall avta, och om inte det heller är lämpligt så, tja, vem har sagt att det är så farligt att bli blöt egentligen? Se det från den ljusa sidan: både Lucas själv och hans kläder blir tvättade på samma gång!

Att bli sjuk är kanske otur, men på så vis får han ju veta hur hans patienter känner sig och det måste ju vara bra eller hur? Och tänk, om han går vilse, då kanske han upptäcker något fantastiskt på vägen, något som ingen annan har sett före honom?

Ja, sådana är Lucas' resonemang. Hans förmåga att se någonting bra i allt dåligt, och hans absoluta förtröstan på allt allt kommer att bli bra till sist (har hans mors intensiva tro smittat av sig på något vis?), men förstås en nackdel ibland. Visst hade det varit bra om han hade haft med sig regnrocken och sluppet den där dunderförkylningen till exempel!

Otålig: Lucas vill veta. Nu! Han vill göra något. Nu! På en gång! Saker skall hända med detsamma; det är väl ingen idé att vänta på dem? Han är förstås väldigt intelligent, men eftersom han fattar snabbt och hans tålmod är så kort blir han ofta uttråkad och vill gå vidare med något annat. Kanske beror det på att han alltid har sett upp till sin storebror och velat bli lika duktig och stor och stark som Matthew.

Den enda gången han visar saktmod och tålmod är när han talar med eller behandlar sina patienter. Med dem kan han ta sig hur mycket tid som helst, men så fort han är utanför dörren far han omkring som en virvelvind på sjukhuset och kräver att saker skall utföras, hända! "Ge henne inget mer än flytande föda, se till att ställa i ordningen en operationssal åt mig, den här mannen måste opereras omedelbart" och liknande.

Han är hetsig och otålig och kan bli riktigt oförsämd mot människor när han inte får som han vill, men han har också ett avsevärt förråd av charm som han kan koppla in för att få sin vilja fram.

5 . 2 M r M a t t h e w M i l l i c e n t

Ålder: 29

Utseende: Medellång, blond, blåögd, mager. Ser bra ut på ett strängt vis: mycket skarpa och rena drag.

Flickvän: Matthew hävdar att han inte har tid med sådant. En psykolog skulle påstå att han är rädd för att bli sviken i djupa relationer.

Bor: Tillsammans med sin lillebror Lucas i ett litet hus i utkanten av stan. Deras mor brukar komma förbi med spicerier från familjens affär och resten sköter de själva.

Familj: Mor (Catherine) och Far (Edgar), lillebror Lucas, hunden Lucky.

Fritidsintressen: Ett glas öl någon kväll får det allt bli!

Att bröderna Millicent inte avskyr varandra, det är förvånande. Att de tycker väldigt mycket om varandra, det är ett rent och skärt mirakel. Skälet är enkelt; Edgar Millicent ville ha en läkarson. Matthew, den äldste vägrade. Lucas gjorde det inte, Lucas ville själv. Sålunda en uppväxt med Matthew som en butter rebell, någon som förtvivlat försökte väcka föräldrarnas uppmärksamhet och stolthet, och med Lucas som den rare lille gullgossen. Men lika mycket som Matthew led av att inte få någon uppmärksamhet och kärlek, lika mycket led Lucas av att ta emot den andel som inte var hans. Faktiskt. Istället ställde han sig till sin storebrors förfogade; såg upp till honom, lyssnade på honom, försvarade honom och försökte av all sin kraft att flytta över en del av tillgivenheten på honom. Och Matthew, som egentligen borde ha avskytt sin lillebror, förstod att det inte heller var något nöje att utsättas för faderns alla högtflygande planer, önskemål och krav. Han tog hand om Lucas och visade honom sidor av livet som deras världsfrånvända föräldrar inte hade någon aning om; hur man dämmer upp en bäck, hur man lockar fram jordekorrar ur deras håll, hur man hittar hem med hjälp av stjärnorna. Tillsammans tog de sig igenom ändlösa middagar, infekterade av deras mors religiösa vansinne och tillsammans svor de att ingenting skulle få komma emellan dem, i synnerhet inte deras föräldrar.

En vacker historia, inte sant? Men faktum kvarstår: Trots gemenskapen med sin lillebror är Matthew en ganska så ensam människa, och på grund av sin far har han ett mycket dåligt självförtoende som han dock har lärt sig att inte visa. Han är precis lika intelligent som sin lillebror, och lika målmedveten; det är bara det att hans mål ligger bra mycket högre upp än Lucas'; han vill nå stjärnorna! Ja, per aspera ad astra — "genom svårigheter till stjärnorna" — är i sanning hans motto. Han vill beskåda dem, utforska dem, upptäcka dem, lära känna dem som ingen annan dödlig före honom. Galilei, Copernicus och Tycho Brahe är hans hjältar, dessa stora genier, så fjärran en dammig håla i Mellanvästern i både tid och rum.

Nå, kan man fråga sig, om Flagstaff nu är en sådan håla, och om Matthew har så svårt för sin far, varför kom han då tillbaka? Ja, för han har varit ute i stora världen; med hjälp av farfars guldgrävarpengar fick han åka till Harvard och studera astronomi och fysik. Jo, han kom tillbaka av två skäl. För det första så finns det ett utmärkt observatorium i just Flagstaff. Och för det andra så grundades och leds detta observatorium av Percival Lowell, en man som förbehållslöst har tagit Matthew under sina vingars skugga. Åh så vilsamt och tryggt att vara tillsammans med en äldre man som uppskattar en, som uppmuntrar en, någon vars planer och idéer man helhjärtat kan dela! Percival Lowell är Matthews mentor, hans sanne far (desto mer som han själv inte har några söner)! Tillsammans har de gett sig ut på ett stort äventyr: att hitta den nionde planet som Percival är övertygad om existerar. Matthew har sett beräkningarna på Uranus avvikelser och han tvivlar inte heller. Tänk att få vara med och upptäcka en ny planet, lära känna den, avlocka den dess hemligheter — vilken sensation! Kanske skulle Far kunna bli nöjd då till sist? Och tänk vilket oerhört tillfredsställande arbete!

Kontrollmaniker:

Matthew blir otroligt stressad om något inte går som han har planerat det, eller om något inte ligger på sin rätta plats, eller om man inte gör "som man brukar". Om det serveras stek till söndagsmiddagen istället för den traditionella kycklingen t ex, blir han allvarligt störd och sur. Han klamrar sig nämligen fast vid rutiner och regler som en skeppsbruten skulle klamra sig fast vid en vrakspilla, och kanske är det också så Matthew känner sig.

Resonemang av typen "Om jag visslar på väg hem kommer något hemskt att hända", alternativt "Jag *måste* vissla hela vägen hem, annars kommer något hemskt att hända" är ganska vanliga hos barn. En del psykologer ser det som att det är det enda sätt barnen känner till att ta kontroll över sin omgivning. Det kan också vara ett sätt att ta på sig skulden för saker man inte kan förklara ("Jag trampade på det vita strecket och därför blev mamma sjuk"). Matthew var sådan i allra högsta grad när han var liten, och hans beteende som vuxen är egentligen fortfarande likadant, om än maskerat till mer normala rutiner och regler (gå upp klockan sex om han inte har haft nattjänst, äta en bit skinka och två vändstekta ägg till frukost, varken mer eller mindre, alltid läsa tidningen bakifrån och fram, alltid ha de svarta hängslena till blåa skjortor...)

Dessutom har han fortfarande kvar en del av sina mer bisarra tvångsbeteenden. Innan han slår sig ned vid teleskopet måste han vissla några rader ut "Tom Dooley" och torka av okularet med en ren näsduk. Han kan inte gå in i föräldrarnas handelsbod utan att slå i dörren två gånger, han kan inte låna en bok på biblioteket utan att också låna någon Shakespearepjäs. Men Shakespearepjäsen får han inte läsa, och han måste läsa alla andra böcker han lånar (Om han vill titta i en bok för att ta reda på någon enstaka sak gör han det på biblioteket.). Sådant är Mathews liv. Överallt styrs han av osynliga regler och påbud som bara han själv känner till och bara han själv måste lyda.

Besserwisser/tävlingsmänniska: Att alltid veta bäst, vara bäst. Det var det enda sätt Matthew hade att hävda sig mot sin lillebror i sin fars ögon när de var små. Visst var han äldre, så det var lättare för honom, men det hjälpte inte. Matthew tävlade — och tävlar — alltid mot en osynlig konkurrent: den som Lucas **kommer att bli** när han uppnår den ålder som Matthew är i nu. Hela sitt liv har han strävat efter att vara den av bröderna som gör saker först och bäst, hela tiden medveten om att hans lillebror har tre år till godo på honom, tre år på sig att besegra Matthew i vad det nu kan vara — skolbetyg, första jaktbytet, att få bli diakon i kyrkan...

Ja, Matthew är en mönstergosse; han har alltid haft högsta betyg i allting, gick ut som etta i sin klass på Harvard, spelar både piano och flöjt, svarar på alla typer av frågor som ett rinnande vatten, har en otrolig koll på världspolitik, ja allt. Han är fullkomligt odräglig. Intelligent utom allt tvivel, men ofta förfärande stöppig.

Hans projekt just nu är att en gång för alla öppna sin fars och världens ögon för sin förträfflighet: han ska göra Den Stora Upptäckten. På Harvard tillbringade han otaliga extratimmar i observatoriet i hopp om att upptäcka en ny komet, men hans sökande kröntes aldrig med någon framgång, mer än professorernas uppskattning förstås. Den var i och för sig trevlig att få — Matthew var ju inte direkt bortskämd med den varan — i synnerhet som han inte var så omtyckt av sina studiekamrater. Ja, han var ju inte illa omtyckt heller, bör påpekas; de såg honom mest som en streber som höll sig för sig själv och ägnade nästan all sin fritid (dvs då han tog en paus i pluggandet) i observatoriet. För dem var han en udda främling som visserligen snällt kunde svara på frågor och förklara enklare fenomen för dem som låg långt bak i klassen, men som inte delade med sig en gnuttas kunskap till någon som var ens avlägset i närheten av hans plats som kursetta. Att misslyckas på Harvard (som Matthew såg det, ingen annan än Mathew och Matthews far kan ha sett en plats som kursetta som ett misslyckande) var ett svårt slag, men nu, nu är Matthew fast besluten om att få dela äran med sin dyrkade mentor som upptäckaren av den nionde planeten, eller kanske som upptäckaren av det intelligenta liv på Mars som Lowell envist hävdar existerar!

Hur kommer det sig då att han ändå alltid har stöttat sin lillebror och hjälpt honom med läxorna och liknande? Jo, för inne i Matthew finns en långt gående längtan efter absolut rättvisa. Det är inte rättvist att deras föräldrar tycker mer om Lucas än om honom, Matthew, men det är inte Lucas' eget fel, och därför är det inte rättvist av Matthew att straffa eller hindra Lucas. Dessutom är det en sorts säkerhetsnät att hjälpa Lucas. Om Matthew vet bäst/vinner/hinner först är "segern" ärlig. Om han inte gör det, så skulle det ju kunna bero på all hjälp han gett sin lillebror, eller hur?

Inte för att det verkar spela någon roll i och för sig, eftersom deras far ändå inte bryr sig om vad Matthew gör och kan... och då kan det vara skönt att ha en lillebror som ser upp till en och tröstar en, och älskar en oavsett hur det går för en.

Rebellen: Ja, vad kan man göra om man har föräldrar som inte har ögonen för något annat än ens gullige lillebror? Det finns bara två saker: Att spöa skiten ur ungen — vilket i bröderna Millicents fall var helt uteslutet — eller att ställa till med ett jäkla rabalder. Matthew är intelligent, och insåg på ett tidigt stadium att studier var det enda sättet att komma någon vart i livet. Hans far var ju också helt ointresserad av hur det gick för honom i skolans sedan Matthew en gång för alla deklarerat att han inte tänkte bli någon fånig läkare, så att protestera genom att strunta i skolan var ändå ingen idé. Men... att vägra att hjälpa till i affären, eller, om de tvingade honom, att vara ohövligen mot kunderna, det gjorde susen. Att göra mor upprörd genom att låta bli att gå i kyrkan, det var också finfint. Eller att smita ut i skogen (med lillebror Lucas i hämlarna) och leka med indianer och niggerer — ojoj! Men som vanligt var deras föräldrar mest oroade över att han skulle ha ett dåligt inflytande på Lucas. Det var först när de började förbjuda Lucas att följa med Matthew ut som Matthew började lugna ner sig igen. För — bakom fasaden av den trumpne tonårspojken, som "inte brydde sig" fanns givetvis en mycket olycklig pojke, som upplevde att den ende som brydde sig om honom var hans lillebror. Istället förlade Matthew sina attacker till hemmet. Han räknade kallt med att hans föräldrar inte skulle skicka bort honom eftersom deras hyperreligiösa mor ville hålla skenet uppe utåt. Några års förfärliga middagar följde; med en butter, bitter eller elak Matthew, som med grym precision satte sin far på plats i olika sakfrågor.

Åren på Harvard mjukade upp honom något, och förändrade honom såtillvida att han alltid tar den svagares ståndpunkt, faktiskt oavsett om han egentligen sympatiserar med den eller inte. Han skulle lika gärna kunna försvara en ensam indian mot tio vita, som en vit mot tio indianer. Skäl och orsaker bryr han sig inte om. Han är dock fortfarande ganska svår att komma in på livet även om han inte på något vis är asocial. De flesta i stan tycker ganska bra om honom; han är allvarsam, han arbetar hårt och han har inga laster mer än att han råkar i

slagsmål på barer ibland. Dessutom känner ju de flesta till konflikten inom den Millicentska familjen, så man har nog en del överseende med honom på grund av detta.

Dock har han svårt att behålla vänner eftersom det förr eller senare kommer till en punkt då de råkar såra honom, eller också känner han sig på något vis hotad, t ex kan han få för sig att de är på väg att överge honom. Då går han i försvarsställning direkt — plockar fram sin vassa tunga och skär dem i småstrimlor. Det finns ingen som går säker för det här utom Lucas, som dels inte blir utsatt för det särskilt ofta, och som dessutom är ytterligt hårdhudad mot sin brors förolämpningar efter åratals träning.

5 . 3 F a d e r J o s e p h O ´ H a l l o r a n n

Ålder: 32

Utseende: Mycket lång, ca 2 meter, mycket mager, lätt kutryggig. Ständigt rufsigt ljusbrunt hår som börjat gråna och bruna ögon. Mycket stiligt ansikte.

Flickvän: Nej, givetvis inte, han är ju en katolsk präst! Fader Joseph har sedan länge disciplinerat köttets lustar. Visst saknar han den själsliga gemenskap han tror att ett äkta par kan ha, men han vet ju att den inte är ämnad åt honom.

Bor: I den lilla prästgården strax bakom stadens katolska kyrka. Där har han en hushållerska, Mrs Oleson, som ser efter honom och hans pastorsadjunkt Fader Michael.

Familj: Visst kommer Fader Joseph från en familj som alla andra. Hans far var småbrukare på Irland, och svälten drabbade dem hårt. Dock är det länge sedan Fader Joseph har träffat någon av dem.

Redan när lille Joseph var nio år gammal uppmärksammade munkarna i byskolan hans intelligens, kunskapsörst och tro, och en lokal gren av jesuitorden tog över hans utbildning. Han fördes så småningom till jesuitgymnasiet i Dublin och där fick han lära sig mycket om världen och livet. Mest lärde han sig dock om Kyrkan och om Gud, och att han skulle gå vidare till prästseminariet var det ingen som tvekade om.

På seminariet trivdes han bra, men han fick sig också några hårda sanningar till livs. Han lärde sig att den orden han strävade efter att gå in i, jesuitorden, var den hårdaste av alla. Han och hans medstudenter uppmanades att se sig själva som "Kristi stridsmän" och deras lydnad mot Kyrkan och påven förväntades vara absolut. De skolades att sträva efter att gå i frontlinjen — både geografiskt, dvs där hedningar ännu kunde frälsas — teologiskt och vetenskapligt. Till sist svor de Kyrkan kyskhet, fattigdom och lydnad och sedan... ja vad då?

På ett sätt var tiden efter prästvigningen en antiklimax för Fader Joseph. Han placerades som pastorsadjunkt i en medelstor församling i Dublins slum. Men var var frontlinjen? Var var kriget, eller hedningarna som skulle frälsas? Han blev glad när han fick veta att biskopen beslutat att sända honom till Amerika, och än gladare när han fick veta att han skulle få en helt egen församling ute i den Vilda Västern.

Och här är han nu, i Flagstaff, med en församling som omfattar trehundra mer eller mindre trogna själar. Det är en stor församling, men det beror också på att upptagningsområdet är stort, och vissa medlemmar av sin hjord ser fader Joseph bara en eller två gånger om året.

I början av hans tid här, för fem år sedan, var allt stort och nytt och spännande, och han hade en hel församling att råda över alldeles själv, en uppgift han beslutsamt gav sig i kast med. Långsamt blev han förtrogen med och omtyckt av sina församlingsbor, och den aktiva delen av församlingen blev långsamt större, och för ungeför ett år sedan fick Fader Joseph en egen pastorsadjunkt som assistent, Fader Michael.

Fader Michael är trevlig och behaglig och han sköter sina sysslor utmärkt väl. Till skillnad från Fader Joseph är han som klippt och skuren för livet som präst i en avsides församling. Fader Joseph uppskattar gemenskapen i att bo ihop med någon, om det så bara är en kollega. Men. Men! Men!!! Vad är det nu för mening med att vara jesuit? Här i Flagstaff finns ingen frontlinje, inga hedningar som kan frälsas i någon större utsträckning, inga djävulsdyrkare, inga stora bragder som kan utföras för Gud och Kyrkan!

Fader Josephs liv känns tomt och han letar varje stund efter något som kan fylla det. Hans gudstro är innerlig och brinnande, men han känner att han inte kan tjäna Gud som sig bör här i Flagstaff, och därför är han olycklig.

Djup: Många jesuiter har varit hängivna vetenskapsmän, och ibland hoppas Fader Joseph att detta kan vara hans väg bort från Flagstaff. I den lilla prästgårdens vardagsrum har han sina mest älskade ägodelar; sina böcker. I rad på rad står de där i bokhyllan, tjocka inbundna skinnband, ganska skamfilade allesammans, eftersom en vän i Rom köper dem begagnade och skickar dem, men å vilka skatter som döljs innanför deras pärmar! Ignatius Loyolas "Andliga övningar", Thomas av Aquinos skrifter med flera tunga verk. Mest intressant finner han dock George Berkeley, den irländske biskop från Cloyne, som på sjuttonhundratelet utvecklade en teori om att det inte existerar en materiell värld utanför människans psyke — att allt vi ser och hör, känner och gör, alla människor vi träffar, alla konversationer vi för och böcker vi läser bara är produkter av impulser Gud sänder till vår själ.

Där finns också en del vetenskapliga texter; Linnés och Darwins, Mendels och Pavlovs med flera, och förstås alla de stora skönlitterära verken.

Fader Joseph är en man som läser mycket och som funderar ännu mer. Han behöver inte många timmars sömn per natt, och sena kvällsvandrare ser ofta hur det lyser i prästgårdens fönster. För det mesta grubblar han på religionen kontra evolutionen — hur hänger detta egentligen ihop? Och hur är det med alla de här nya psykologiska teorierna om arv och miljö? Är den fria viljan inte så fri utan är vi i själva verket styrda av en massa luddiga undermedvetna impulser, och är detta i sådana fall en del av Guds plan — eller är det helt enkelt så det är i köttet?

Omtänksam: På sin fritid tar Fader Joseph av församlingen donerade matkorgar och ger sig av för att dela ut allmosor. Han gör sitt bästa för att ge maten och kläderna till dem som verkligen behöver dem — utslagna fyllon, trappers och liknande vinddrivna existenser. Han gör mer än så faktiskt: välsignar dem, och håller ibland en kort mäsas för dem om de ber om det, men även om de inte gör det, även om de inte tillhör hans religion alls, så är han vänlig mot dem och talar med dem och förbinder deras sår och ger dem goda råd och välmentade varningar. Hans förhoppning är att han på detta sätt skall lyckas frälsa några av dem och därmed rädda deras själar från skärselden.

Naturligtvis är han sådan även mot sina församlingsbor: vänlig och omtänksam, snar att trösta, duktig på att hitta de rätta orden, lagom sträng men ändå förlåtande i biktstolen, ja, han är mycket omtyckt av sina församlingsbor. Men han tycker inte lika mycket om dem. Om han finge välja kanske han alltid skulle vandra där ute på vägarna och leta efter olycksoffer, kanske till och med indianer att frälsa, bara så att han skulle kunna göra någon viktig gärning för Gud.

Hetlevrad: Visst är Fader Joseph omtyckt av sin församling, och visst ägnar han mycket tid åt församlingsarbetet, och så länge man inte trampar på någon öm tå är han vänligheten personifierad. Men om

man säger något lätt föraktfullt om Gud, Kyrkan eller någon av hans församlingsbor, så kan man allt få sig en skäppa full! Då stramar Fader O'Halloran upp sig och avlevererar en rungande predikan om alla (katolska) människors lika värde! Så någon gör fel eller slarvar blir han upprörd, men också när han är bekymrad kan han släppa ifrån sig ett milt vredesutbrott. När till exempel en sjuk man vägrar att ta emot mat i gåva och envisas med att släpa sig ned i gruvan igen för att själv försörja sin familj, då kan han få sig en välment utskällning till livs som hur hans fru och barn behöver honom, och om han tar livet av sig nu kommer de ju ändå att få svälta sen? Är det inte bättre att han tar emot gåvan och stannar hemma och blir frisk så att han kan fortsätta att sörja för dem i tio år till istället för i en månad? Det har aldrig varit Herrens avsikt att folk skall ta död på sig i förtid för att sörja för de sina, inte när det **finns** mat! Och så vidare.

Man skulle kunna tro att offren för utskällningarna blir arga eller upprörda, men det blir de inte, inte i efterhand i alla fall. Församlingsborna har lärt sig att bakgrunden till den unge prästens utbrott är ren och skär omtanke om dem, och allt annat levande och de flesta respekterar honom för detta, även om inte alla gör det.

5 . 4 M r F r a n c i s (F r a n k y) D e W i t t

Ålder: 29

Utseende: Lång, mycket kraftig utan att vara fet, en hejare på armbrytning. Svarthårig, blåögd, ett alldagligt utseende. Ser äldre ut än han är och ger ett tryggt intryck.

Flickvän: Klart Franky skulle vilja, men är det egentligen någon idé att försöka?

Bor: På sina föräldrars gård tillsammans med sin mor, sin yngre bror, åtta kor, en uppsättning höns, några grisar och en köksträdgård..

Familj: En sjuklig mor. En yngre bror. Fadern dog för tioalet år sedan.

Fritidsintressen: Vilken fritid? Det är bara att rida hem och se till mor och gården tillsammans med sin bror efter bästa förmåga

Yeah. Ytterligare en dag till häst, ytterligare en dag ägnad åt att lugna ner upprörda gruvarbetare eller skogshuggare och dessa fåordiga, kryptiska indianer, stolta in i döden. Ytterligare en dag när man försöker ta reda på vad som *egentligen* hände, och vem som *egentligen* har rätt. Ytterligare en dag med pikar från Sheriff Bannerman. Sånt är livet som sheriffbiträde i Flagstaff.

Ibland uppstår slagsmål på någon krog, ibland skjuter någon någon annan, ibland ryktas det om indianuppror... men för det mesta är det bara en massa dolda fientligheter; folk ler och säger en sak, när de i själva verket menar nåt helt annat. En man kan tystlåtet sköta sitt arbete utan några klagomål eller något bråk i flera år, gå i kyrkan varje söndag med hustru och barn och allt verkar bra, men så en natt går han bärsärk och har ihjäl både dem och sig själv med sin skogshuggaryxa. Och, jag menar, hur galen måste man inte vara för att ens *fundera* på att ta livet av sig med en yxa?

Ändå är Franky kvar i sitt jobb. Han är stor och kraftig, och inte dum heller; han skulle utan svårighet kunna få arbete i någon gruva eller något skogshuggarlager och snart bli förman, han skulle kunna ge sig av till någon stor ranch nånstans och rida in hästar åt dem — han är en gudabenådad hästkarl — men det gör han inte. Det enda rättesnöre Francis någonsin har hittat och följt i hela sitt liv är nämligen att man måste göra *det som är rätt*. Det är rätt att ta hand om sin sjukliga mor. Det är rätt att arbeta för lagen och försöka hindra att brott begås och försöka hitta och straffa de skyldiga i avskräckande syfte. Det är rätt att hjälpa en kompis i nöd. Det

är sånt livet är, sånt livet alltid har varit och alltid kommer att förbli. Inte alltid lätt, inte alltid roligt, utan en lång kamp där inte bara segern, utan även kampen, har ett värde i sig.

Vad kan man säga om Frankys liv? Han och hans bror växte upp på en liten farm utanför staden, med en halvt alkoholiserad far och en ständigt bekymrad mor. De hade en liten hjord med kor och några små åkrar, och den del av skörden och det kött de inte själva behövde sålde de till stadens handelsbodar. På det borde de ha klarat sig bra, men så var det ju det här med Frankys far... Han var ett godmodigt fyllo; slog dem aldrig eller skrek åt dem, men drack gjorde han, och dyrt var det. Inte undra på att Franky ville ägna sitt liv åt att hålla reda på fyllbultar och se till att de tog sig hem vid liv, någorlunda nyktra och kanske till och med med en sparad slant i fickan?

Pessimist: "Det är lika bra att jag gör det själv, annars blir det inget av med det." Så brukar Franky säga till sig själv. Kanske ett inte helt ovanligt resonemang om man växt upp med en klen mor och en arbetsförmögen (läs: lat) far. Denna lätt pessimistiska inställning färgar stora delar av Frankys liv och leverne. Han låter ingen annan göra honom några tjänster (inga viktiga iallafall), han kan alltid ses köpa in rejäla förråd inför vintern (ifall...) och han hörs alltid komma med dystra spådomar om vädret och skörden. Kanske blir man sån om man aldrig har haft tur i livet, inte en enda gång, och aldrig har fått någon hjälp, utan alltid har fått arbeta sig fram vartenda steg på vägen till sina mål? Kanske är det därför Franky alltid måste reservera sig: "Vifår en hyfsad skörd i år om det inte börjar regna för tidigt eller gräshopporna kommer eller vi får någon sjukdom på mina fält.". Han har aldrig hörts säga "Det ordnar sig nog" och det lär väl inte hända heller.

Ändå är hans pessimism inte ett dåligt drag. Det får honom alltid att vidta noggranna åtgärder så snart han skall göra något; han tänker igenom alla problem noga innan han ger sig på dem, för att inte råka ut för några obehagliga överraskningar, han är alltid redo även om det värsta skulle drabba honom. Han är tålig och envis och arbetar hårt, och de flesta atycker bra om honom eftersom han är ärlig och rätfram och verkligen sköter sitt arbete med all nit man kan önska, om inte mer.

Envis: Stor och stark är han, Franky, men eftersom han inte säger så mycket finns det folk som tror att han är dum. Det är inte sant. Franky är intelligent, och framförallt är han envis. Han sätter sig alltid i sinnet att lösa tvister på bästa och snabbast möjliga sätt. Om kontrahenterna är osams och bara skriker åt varandra eller hotar varandra säger han till sig själv "Jag ska reda ut det här" och sedan diskuterar han, argumenterar, lirkar, tills de bägge meningemotståndarna motvilligt enas om en handlingsplan, en ersättning eller bara en ursäkt och skakar hand. Ytterst sällan tar han dem till stationen; det är ju ingen mening med det. De blir ju inte mindre osams för att de får tillbringa en tid i en cell. Självklart får Franky en massa kritik för det här (varför lägger han ner en massa tid på att tjata på folk när det bara är att bura in dem?), men här liksom i alla andra fall håller han envetet fast vid sin åsikt att detta är det bästa sättet att lösa en konflikt. För det mesta har han ju också rätt, och det bidrar inte precis till att göra honom mer populär hos sin chef, sheriff Bannerman.

På samma vis är det när något brott är olöst. Franky bestämmer sig för att det ska lösas, och sedan sätter han igång med att rida runt och fråga ut folk. Det är inte heller särskilt populärt hos sheriffen, men Franky står tålmodigt ut med allt spott och spe, för han vet att han gör det som är rätt.

Skeptiker: Allt är inte vad det synes vara, det har Franky vetat sedan han var en liten pojke. Han levde med sin sjukliga mor och sin försupne far, och insåg att ytterst få av hans klasskamrater (eller de övriga i staden) visste exakt vad som pågick hemma hos honom; om de till exempel visste att fadern hade sovit i kreaturens vattenho en natt när han ramlat ned där full som en alika och inte kommit upp. Det var rena turen(?) att han inte drunknade. Hade de hört hur hans far varit på jakt med Mr Kennedy och missat en hjort på trettio meters håll

för att han var så bakfull? Nej, troligen inte. Hade någon mer än doktorn en aning om att hans mor ofta var så dålig att hon inte lämnade sängen på flera dagar och att Franky och hans bror då de som fick laga maten? Knappast.

Följaktligen utvecklade Franky en teori som går ut på att allting inte är som det verkar, och att alla går omkring och bär på sina egna hemligheter; att det även bakom prydliga fasader kan finnas ruttande lik. Inte särskilt originellt tänkt, visserligen, men vad spelar det för roll? Det är Frankys sätt att se på världen och det är honom till god hjälp i hans arbete. Han lyssnar på vad folk har att säga, funderar på vad han tror med utgångspunkt från saker han själv vet (änkan Nicols smygsuper, advokat Jones arbetar hårt, Millers yngsta dotter har leukemi), parar detta med iakttagelser han gjort och kommer till sist fram till någon sorts slutsats, en som ofta är rätt, men som ibland är litet för mycket åt det skeptiska hållet.

Problemet blir ju då att eftersom han är misstänksam som få, så tolkar han ibland in saker som inte finns där, bara för att det är en följd av hans naturliga läggning, och då trampar han ibland i klaveret. Han är en stor anhängare av Sherlock Holmes, och vill gärna att hans verklighet skall vara lika komplicerad som Mr Holmes'.

5 . 5 L o w e l l s “ d ö d s a n t e c k n i n g ”

5 . 6 v o n H o l s t s b r e v t i l l L o w e l l

5 . 6 . 1 D e t f ö r s t a b r e v e t

St Pauls, den 15:e december 1915

Goddag,

Jag skriver till Er i ett ärende av yttersta vikt för mig, rörande den nionde planeten som Ni söker efter, och vars existens även jag har anat. Ni känner mig icke, så låt mig presentera mig. Mitt namn är Gustav von Holst och jag är en engelsk kompositör. I mars 1913 fick jag en donation från stiftelsen Ama Nesciri, för vilken jag for till Spanien med en bekant, Clifford Bax. (Ha tålmod, jag kommer snart till syftet med mitt brev!) Nå, Clifford är astrolog, och under den resan lärde han mig en hel del om planeterna och deras vandringar över himlavalvet. Väl hemkommen till England igen kunde jag icke släppa tanken på dessa enorma himlakroppar vilka sväva omkring där ute i det stora mörka. Underligt är ju också, att olika kulturer har tillskrivit samma planet samma betydelse, tycker Ni inte?

Dessa funderingar blevo till sist nästan en besatthet, ända tills det föll sig så att jag började skriva en orkestersvit om Planeterna. Till dags dato har jag avslutat följande delar: Mars, bringaren av krig, Venus, bringaren av fred, Jupiter, bringaren av glädje, Saturnus, bringaren av ålder, Uranus, magikern och Neptunus, mystikern. Som Ni märker saknas ännu Merkurius, vilken jag tänkt kalla den bevingade budbäraren. Problemet är bara att jag icke längre kan koncentrera mig på Merkurius. Jag har hela tiden haft intensiva drömmar om de planeter jag skrivit om, ja det känns som om jag sett Jupiters röda fläck personligen, men om Merkurius kan jag icke längre drömma. Istället har en annan planet smugit sig in i mina drömmar. Jag ser den ibland på håll, långt bortom Neptunus, en liten mörk himlakropp med en ensam måne.

Naturligtvis blev jag fundersam när denna främmande planet uppenbarade sig i mina drömmar. Jag trodde en tid att jag hade arbetat för hårt, och lade "Planeterna" åt sidan för en tid. Men drömmarna blevo allt mer pockande och tydliga. Det var som om denna nionde planet långt bortom solens värme och omtanke ropade till

mig! Jag såg dess grå yta, enslig och ofruktbar bortom allt förstånd, och många voro de nätter då jag vaknade kallsvettig, och icke kunde somna om innan gryningen. Ja, jag fruktade allvarligt för mitt sinnestillstånd, tills jag i förgår på en middag hos några bekanta mötte en man vilken nyligen passerat igenom Flagstaff och som kunde berätta för mig om Era strävanden!

*Sålunda skriver jag till Er idag! Jag hoppas innerligt att Ni har tid att svara mig och bekräfta att Ni har beräknat att det finns en nionde planet i solsystemet! Låt mig också få veta om jag på något sätt kan hjälpa Er i Er strävan? Kanske det räcker för Er att veta att det finns någon på andra sidan jordklotet som tror på er och hoppas att Ert sökande skall komma att krönas med framgång! Med hopp om svar och önskan om välgång,
Gustav von Holst*

5 . 6 . 2   D e t   a n d r a   b r e v e t

St Pauls, den 3:e april 1916

Bäste herr Lowell,

Det var intressant att höra om hur ert teleskop fungerar. Jag hade aldrig kunnat ana att det var en så komplicerad tingest! Ej heller hade jag någon aning hur man egentligen gör ett sådant sökande, men nu har Ni upplyst mig även på den punkten. Det tycks mig som om det skulle vara mycket tröttsamt att sitta där och jämföra fotografier? Men Ni tycker kanske att mitt arbete är konstigt också, att plita ned små noter på ett papper och skriva stämmor till en hel orkester utan att en enda gång får höra hur det låter, utan bara föreställa sig det? Ja, det är ganska märkligt när jag tänker efter.

Så ytterst märkligt att stiftelsen som hjälpte mig också finns i Flagstaff! Jag hade ingen aning om att den fanns på flera orter. Finns den i hela USA kanske, och delar ut manna från himlen till gudsförgätna stackare som jag själv? Nej, förlåt mig, jag skall icke skämta om himlen i Din närvaro!

Jag tackar för er vänliga förfrågan om hur vi har det här i landet. Då våra fiender har avskurit både ut- och införsel av varor är det ont om mångt och mycket, men så länge vårt vackra land ej trampas av fiendefot kommer vi att få mat så att vi klarar oss, och detta är ju ändå huvudsaken. Själv tillåts jag icke delta i kriget då jag redan vid mina fyrtiotvå år lider av dålig syn (kanske till följd av allt notplitande!) och en i övrigt bräcklig hälsa. Jag tröstar mig med att jag på detta sätt kanske icke kan offra min kropp för mitt land, men istället får ge det min själ i gåva, i det jag skriver detta verk!

Ni frågar mig hur mitt komponerande går, och jag har nu kommit en bit på väg med både Mercurius och svitens sista del, den som jag inte vågar vara förmäten och döpa ännu! Jag har även skrivit om en del av mitt tidigare arbete, så att det passar bättre ihop med en åttonde del, och dessa förändringar har visat sig vara förbättringar allesammans. Mina drömmar är starkare och tydligare än någonsin, men jag måste tyvärr meddela att jag icke ser något som jag tror kan hjälpa Er. Planeten har en måne, det kanske jag nämnde i mitt första brev, och när jag fick en närmare skymt av den härom natten tyckte jag mig se att dess yta var förunderligt slät jämfört med själva planeten, vilkens yta icke upphör att fascinera och skrämma mig. Det syns mig som om där ej har slagit ned så värst många meteoror, men ändå är ytan kuperad och på vissa ställen skimrar den i ljusare toner, nästan självlysande mot den i övrigt grådaskiga omgivningen. Här och var syns djupa dalgångar, som om det flöt vatten där. Men så kan det ju icke vara eftersom det är så tröstlöst kallt där! Det vet jag och det vet Ni, om än av helt olika anledningar. Ni vet det för att ni vet det, för att Ni har lärt er att det måste vara så, men jag, jag bara känner att det är så!

Låt mig få veta hur det går med Ert sökande, så skall jag fortsätta att skriva om mina drömmar, i hopp om att någon upplysning ur dem kan hjälpa Er. Jag kan icke säga nog många gånger hur det gläder mig att ha funnit någon som delar mitt intresse för den nionde planeten!

Eder,

Gustav von Holst

5 . 6 . 3 D e t t r e d j e b r e v e t

St Pauls, den 21 augusti 1916

Bäste Percival,

Självklart vill jag bli Din du-broder. Det var tråkigt att höra att Du inte kommer någon vart med Ditt sökande!

Det var roligt att höra att Ni har en så trogen adept, vilken städse står vid Er sida och hjälper Er! Dock tvivlar jag icke ett ögonblick på att Ni förtjänar en sådan medhjälpare, då Ni ju själv är så generös med Er kunskap och vänskap!.

Delen om Mercurius är avslutad — jag döpte den till "Mercurius, den bevingade budbäraren" precis som jag nämde. Nu har jag den sista delen kvar, den om vår gemensamme bekant, som gäcker och lurar oss ständigt. Jag kan inte se den i mina drömmar längre, men jag känner den; den pulserar i mitt sinne och jag ser underliga färger flimra förbi under mina nattliga, undermedvetna, vandringar.

Jag fick ett brev från stiftelsen idag, Du kanske minns att det var deras donation som satte igång alltihop? De förhörde sig mycket vänligt om min hälsa och mitt komponerande och erbjöd sig att finansiera ytterligare en resa för mig och min familj i höst, men till USA denna gång! De undrade om mitt verk närmade sig fullbordan — tänka sig, de kände till och med till namnet på det — och nämnde möjligheten att de kanske även skulle kunna betala för uruppförandet! Du skall veta att det är mycket kostsamt och svårt att få en uppspelning till stånd om man är en fattig kompositör som jag!

Även om det är farligt att åka båt i dessa tider skulle jag icke tveka en sekund, ty min lilla tös börjar se mager och avfallen ut som en följd av ransoneringen, och tänk vilket tillfälle, en urpremiär i USA! Och Du kan lita på att jag skulle göra mitt yttersta för att få till stånd en resa till Dig i Ditt Flagstaff, så att jag själv kan få titta på planeterna genom Ditt teleskop som Du har berättat så mycket om!

De varmaste hälsningar till Dig och Din hustru!

Din,

Gustav

5 . 6 . 4 D e t f j ä r d e o c h s i s t a b r e v e t

St Pauls, den 16:e oktober 1916

Bäste Percival,

Jag hoppas att allt är bra med Dig och att Ditt sökande går bra! Som Du vet härjar kriget här, men vi hyser gott hopp om våra tappra gossar, trots de fasansfulla förlusterna vid Somme tidigare i år. Men detta har jag väl redan nämnt, och Du kan väl också läsa om allt i tidningarna. Jag skall icke mera förmörka mitt brev med detta.

På senare tid har jag allt mer ofta vaknat om nätterna och känt en obetvinglig lust att sätta mig och skriva om min nya planet; vår nya planet. Min kära hustru tycker att jag går till överdrift, men det gör väl Din också antar jag. Bäste bror, Du kan inte ana hur glad jag är över att ha funnit någon som hyser lika absolut visshet som jag själv angående den nionde planeten. Jag tänker på den om dagarna; ständigt smyger den sig objuden in i mitt sinne vid de mest olämpliga tillfällena man kan tänka sig. Men allt detta har jag väl redan nämnt i mina tidigare brev.

*Men, jag har en fantastisk nyhet! Under en av mina drömmar inatt så såg jag Dig, och bara det är ju märkligt, ty jag vet ju inte alls hur Du ser ut, även om jag räknar Dig till en av mina närmare vänner i detta skede av livet. Nå, Du stod där vid Ditt teleskop och spanade ut i världsrymden så som Du väl alltid gör, och rätt vad det var kände jag en stark maning inom mig, i själva min själ! Den började *largo pianissimo*, men övergick snart i *crescendo* och jag tänkte: Jag måste berätta detta för min broder Percival, detta som jag ser och hör i denna natt! Och sedan var det som om en ridå drogs undan framför mina ögon, och jag såg Dig ännu tydligare — har Du förresten blå ögon, gråblå, med bruna ringar kring pupillen? — och så med ens visste jag var planeten finns någonstans, var den så gäckande har dolt sig för Dig. För mig spelar ju positionen mindre roll, men jag vet att den är av stor vikt för Dig! Varför kommer jag då aldrig till saken och ger dig siffrorna, de som jag vet att Du eftersträvar så hett? Jo, för att jag icke vet, bästa broder, om Du av mig vill ha positionen som Du så länge har letat efter, eller om Du vill finna den av egen kraft! Sålunda har jag lagt ett brev i brevet, som Du väl har sett, och där ligger en lapp med de rätta siffrorna på! Jag begriper dem inte själv, men är viss om att Du gör det, lika viss nu som jag var när jag skrev ned dem denna välsignade natt, lika viss som jag själv är om att tonerna, musiken som jag skriver om denna himlakropp kommer att bli det bästa jag någonsin skriver.*

Jag vet ännu ej vad jag skall kalla denna sats, men ety jag döpt satserna om Neptunus och Uranus till "Mystikern" och "Magikern" i slutet av livet så tror jag att jag skall kalla denna sats för "Vandraren i mörkret" eller kanske "den fjärran vandraren". Nu återstår bara för Dig att välja ett namn till Din planet, så får jag ett fullständigt namn till min sats.

Din,

Gustav

5 . 7   S t j ä r n p l å t

Nedanstående är den plåt som Lowell tog under sin sista natt i livet. Den är suddig i mitten eftersom mi-gon som kom flygande mot observatoriet har skymt himlen.

5 . 8   W e b b s   t e l e g r a m   t i l l L o w e l l

HÖRDE OM SÖKANDET EFTER PLANET X STOP SAMBAND MED INDIANMYTERNA FRÅGETECKEN HAR EN DEL FRÅGOR STOP ANLÄNDER FLAGSTAFF 21/11 KAN VI SES FRÅGETECKEN WEBB ANTROPOLOG PRINCETON STOP

5 . 9   I n t e r n t   k u l t b r e v

Boston 18/11 1916

Broder!

Ditt telegram bar med sig dåliga nyheter. Det smärtar mig djupt att höra om Lowells tragiska öde. Vi fruktade ju alla att detta skulle hända när varelserna fick reda på hans existens. Jag hoppades dock in i det sista att de skulle handla annorlunda — detta gör allt så mycket svårare. Dock vill jag passa på att gratulera er till ert synnerligen snabba agerande efter händelsen, detta kan visa sig avgörande för om vi lyckas eller ej. Vi kan inte riskera att information om våra planer sprider sig till dem nu.

I denna dystra stund finns dock ljusglimtar på den mörka himlen. Alla kretsarna står enade och starka, våra bröder i England sänder sina hälsningar till Dig. De skriver att vår vän von Holst nästan har slutfört sitt arbete. Allt tyder på att det kommer att vara färdigt innan tiden går ut. Han är på väg hit nu i denna stund. Bröder från

alla kretsar gör sig sålunda redo för att samlas här, så att de är redo när anländer med sitt verk. Skicka så många som möjligt. Om vi lyckas eller ej kan bero på det.

Framför mina lyckönskningar till dina ordensbröder.

I kuvertet ligger också ett tiotal biljetter till uruppförandet av Gustav von Holsts symfoni "Planeterna", vilket kommer att äga rum i Boston Concert Hall den 26/11 kl 19.00

5 . 1 0 K o n s e r t p r o g r a m

Uruppförande av PLANETERNA

Mars	bringaren av krig
Venus	bringaren av fred
Merkurius	den bevingade budbäraren
Jupiter	bringaren av glädje
Saturnus	bringaren av ålder
Uranus	magikern
Neptunus	mystikern
Yugo	den fjärran vandraren

av Gustav von Holst

Boston Symfonic Orchestra med förste violinist Samuel Beckett under ledning av Gustav von Holst Boston Concert Hall söndagen den 26:e november 1916

Biljetter kan köpas i konsertlokalens kassa.

6 S p e l l e d a r h j ä l p

6 . 1 N a m n l i s t a

Antropolog	Professor Webb	Otroooligt intresserad expert
Astronom	Percival Lowell	Död astronom
Astronom	Matthew Millicent	Karaktär. Bror till Lucas
Grand Danois ägare	Philip Hawthorne	Mi-gokompis
Gruvmagnat	Philip Hawthorne	Mi-gokompis
Hushållerska	Mrs Oleson	Hushållerska åt Fader Joseph
Kultist i England	Clifford Bax	Astrolog som rest till Spanien med von Holst
		Läkare Dr Bacall Dr Bogarts
högra hand		
Läkare	Lucas Millicent	Karaktär. Bror till Matthew
Mi-go	Varelse	Interstellära gruvmonster
Musiker	Gustav von Holst	Musiker med speciella gåvor
Pastorsadjukt	Fader Michael	Hängiven katolsk präst
Präst	Fader Joseph O'Hallarann	Karaktär
Sheriff	Bannerman	Ruttnande mi-gohumanoid
Sheriffbiträde	Alan Jones	Plikttrogen. Bror till Andy

Sheriffbiträde	Andy Jones	Plikttrogen. Bror till Alan
Sheriffbiträde	Franky DeWitt	Karaktär
Stad	Flagstaff	Mindre stad i norra Arizona
Stad	Boston	Större stad på den amerikanska östkusten
Stiftelsen	Ama nesciri	Kult
Överläkare	Dr Bogart	Kultledare med medicinska talanger

**6 . 1 . 2   G o d t y c k l i g a   n a m n   s o m
k a n   v a r a   b r a   a t t   h a**

De här namnen är till för sig som alltid drabbas av idétorka när du skall hitta på namn på personer som spelarna möter under scenariots gång. Skriv gärna upp vem det är du har gett namnet till.